İki Aylık Mecmua — Her Tomurcuk bir başlangıçtır...

TOMURCUK

Sayı: 6 - Kasım-Aralık 2015 - Safer-Rebiülevvel 1437

Gönüllerin Fethi

Islamische Gemeinschaft Millî Görüş Regionalverband Stuttgart Ortsverein Aalen e. V.
Ulmerstraße 104 | D-73431 Aalen | T: +49 7361 360647
www.mgaalen.de | www.igmg.org

Württemberg Bölgesi
Fatih Camii Aalen
IGMG

Yayın Türü: İki Aylık
Yıl: 2
Sayı: 6
Tarih: Aralık 2015 – Rebiülevvel 1437
e-mail: mail@tomurcuk-dergisi.com

Editör:
Hakan Baran
İrtibat No.: 0176/41634088
e-mail: hakan.baran@mgaalen.de

İdare **Yeri:**
İGMG Aalen Fatih Camii
Gül Eğitim Merkezi
Adres: Ulmerstr. 104
73431 Aalen/ ALMANYA

‘Değerli okurlarımız...

Gelin yüzbin umutla
Binbir çiçek yeşersin,
Damla damla bulutla
Bir TOMURCUK yeşersin

Yosun tuttu takvimler,
Hep değişti iklimler,
Geçti nice mevsimler,
Artık güller yeşersin!

Yüce mevlaya emanet olunuz
Tomurcuk Dergi Komisyonu’

-Önsöz-

Bizi ve tüm kainatı yaratan, bildiklerimizin ve bilmediklerimizin, gördüklerimizin ve görmediklerimizin tek ve hakiki sahibi olan, bize; böyle güzel hizmetleri yapmamıza müsade eden, Rabbimize hamd ederim. Salat ve selam Gül peygamberimiz Muhammed Mustafa (S.A.V)‘ya, ehli beytine ve yıldızlardan daha parlak ashabının üzerine olsun.

Son ve en mükemmel din olan İslâm›ın insanlığa ilk emri ,‘Oku!“dur.
Dünyada yol katetmek, ahirette sonsuz mutluluğa ulaşmak bilgi ile elde edilir. Bilgi edinmenin yollarından biri de okumaktır.
Bu sebeple müslüman, her şeyden önce okumakla, hem dinî, hem de dünya ile ilgili konularda gerekli bilgileri öğrenmekle mükelleftir. Dinî bilgilerin çocuklarımıza zamanında ve doğru olarak öğretilmesi, geleceğimiz açısından büyük önem taşımaktadır. Bunu tek fert olarak başarmamız çok zor. Bundan dolayı ALLAH (c.c.) bizlere bu ülkede camiler nasip etmiş elhamdulillah. Cemaatimizin görevi de bu camilere hem manevi hem maddi destek olmak. Talebelerimizin başarılı olması için sırf hocalarımızın (ALLAH (c.c.) onlardan razı olsun) çabalaması yetersiz kalır. Size düşen görev eğitimcilerimizle yakın dialogda bulunmak ve onlara her konuda destek ol

maktır. Lakin yavrularımız eğitilirken kendimizi de unutmayalım. Hiç olmazsa, fiilen ve bedenen yardımcı olamıyorsak da, en rahat ve en önemli yapacağımız şey camimize gelip cemaat namazlarında saf tutmak olacaktır. Şundan emin olun ki, huzuru mahşerde Yüce Mevlam bizlerden bunun hesabını soracaktır. Ya o an cevap veremezsek? ALLAH (c.c.) korusun. Bize düşen görev sizlere bunu hatırlatmaktır.

Bu dergide baştan sona kadar emeği geçen bütün kardeşlerimize teşekkür ediyoruz. Her dergi bir öncekinden daha güzel ve hoş oluyor. ALLAH (c.c.) razi olsun. Bunun sebebi, can-ı gönülden çalışmak ve yorulmak. Kolay değil böyle bir şeyi derleyip toparlayıp dergi haline getirmek.
Kardeşlerim emin olsunlar ki bu çalışmanın mükafatını Rabbim hem bu dünyada hem ebedi hayatta onların karşısına çıkaracaktır. Çalışmalarının devamını diliyor ve siz değerli cemaatimiz ve okurlarımızın Rabbimiz'in hoşnut olacağı amelleri işlemelerini niyaz ediyoruz.
Birbirimize dua etmeyi unutmayalım.
"Bir Müslüman, yanında bulunmayan bir din kardeşi için dua ederse, mutlaka melek ona, aynı şeyler sana da verilsin, diye dua eder." (Müslim, Zikir 86; Ebû Dâvûd, Vitir 29)

Bu vesile ile bu gece icra edilecek olan Gönüllerin Fethi programının hayırlara vesile olmasını Yüce Rabbimden temenni eder, siz değerli cemaatimizi Allah'a emanet ederiz. Tüm gönüllerin feth olunması dileğiyle.
SELAM VE DUA İLE...
Kardeşiniz
İsmail Coşkun

-İçindekiler-

DÜNYAMIZIN VE AHİRETİMİZİN ANAHTARI

Kélime-i Şehadet

Sezai Çabuk

İmanın altı şartından birincisi, kelime-i şehadettir.

İslam'ın beş şartının başında da kelime-i şehadet gelir.

"Ben şahitlik ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Yine şahitlik ederim ki Hazreti Muhammed (s.a.s.) Allah'ın kulu ve Peygamberidir."

"Allah'a ve Resulüne iman edin." mealindeki bir çok ayet, kelime-i şehadeti ön planda tutuyor. (bk. Afraf, 7/158; Hadid, 57/7; Teğabun, 64/8).

Anahtar; Kapıları , kasaları açmak için kullandığımız aletin adıdır. Teknolojinin hayatımıza kattığı otomobil ve bezeri ulaşım araçlarını çalıştırmak için anahtara ihtiyaç duyarız.Cep telefonunu, e mail-facebouk-twitter hesaplarımıza girerken,bankamatikten işlem yaparken vs. bunları çoğaltabiliriz, şifreye ihtiyaç duyarız.
Kainatta hiçbir şey ile kıyaslanamayan insanın, hayatının, ölümünün, ölüm sonrası ahretinin anahtarı da kelime-i şehadettir.Bir diğer ifade ile hayatını ölümünü ve ölümden sonraki durumunu "**KELİME-İ ŞEHADET**" belirler.

Müslüman, doğduğu zaman kulağına ezan ve kamet okunarak isim verilir. Okunan ezan ve kamette; **"EHŞEDÜ ELLAİLAHE İLLALAH"** ve **"EŞHEDÜ ENNE MUHAMMEDER RESULULLAH"** cümleleri,ile dünyaya yeni gelen yavrunun kulağına,dolayısı ile beynine ve kalbine,kendisine ömür boyu lazım olacak bu anahtar nakş edilir. Minarelerden okunan ezanlar ile, günde beş defa bu şehadet cümleleri hatırlatılır.

İslam'ın beş şartından biri olan NAMAZ ibadetini yerine getirirken de iki rekatta bir oturduğumuzda **ETTEHIYYATÜ** duasını okurken yine dünya ve ahiretin anahtarı tekrar hatırlanır.
Ölmek üzere olan hastanın yanında,ebedi olan ahiret yurdunun cennet kapısının anahtarı olan **KELİME-İ ŞEHADET**,hastanın işiteceği kadar hafif sesle tekrar edilir.Doğduğunda kulağına söylenen KELİME-İ ŞEHADETİ hatırlayıp söylemesi için.Hatırlatılır da dil dönerse, nasib olursa…
Peygamber fendimiz sav.bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyor:
« ةَنَّجلا لَخَدَ هلَّلا اَّلإِ هَلإِ ال هِمِاَلك رَخِآ نَاك نْم »

"**Kimin son sözü, "Allah'tan başka ilah yoktur" (Lâ ilâhe illallah) cümlesi olursa, o kişi cennete girer**."(Ebû Dâvûd, Cenâiz 20; Hâkim, el-Müstedrek, I, 351)

Kelime-i tevhid, kalpteki imanın işaretidir. Binâenaleyh hadisimizin anlamı "Kim, son anında Allah'a ve Resûlüne inanmış olarak âhirete göçerse, cennete girer" demek olur.Son anda Allah'a ve Resulüne inanmış olarak ahrete göçmek ise son ana kadar Allah'a ve Resulüne inanmış olarak yaşamakla mümkün olacaktır.

Sson sözümüzün KELİME-İ TEVHİD olabilmesi için yaşadığımız hayatı nasıl yaşadığımız önemlidir. Ömrümüzü kelime-i şehadetin anlamına uygun bir tarzda geçirir isek son nefeste dilimizden kelime-i şehadet dökülecektir.Son anımızın nasıl olmasını istiyor isek her anımızı öyle değerlendirmeliyiz. Çünkü nasıl öleceğimiz ve nasıl dirileceğimiz buna bağlıdır.Koskoca bir ömür KELİME-İ ŞEHADET ten habersiz geçerse son nefeste dil dömeyecektir.

Burada, açık kalp ameliyatı geçiren bir dostumun

ameliyat sonrası anlattıklarını da nakletmek istiyorum;

"Ameliyat sonrası kendine geldiğinde ilk hatırladığın şey ne oldu diye sordum, KELİME-İ ŞEHADET getiriyordum dedi ve devam etti;

Ameliyata girmeden önce şöyle dua ettim: Allah'ım biraz sonra ameliyat için bayıltılacağım. Ameliyat esnasında ölebilirim. Şuurum yerinde olmadığı için son nefesimde KELİME-İ ŞEHADET getiremeyebilirim. Şu an henüz bayılmadan önce EŞHEDÜ EN LA İLAHE İLLALLAH VE ŞHEDÜ ENNE MUHAMMEDEN ABDÜHÜ VE RESULÜHÜ *diyorum. Eğer ölürsem bu şahitliğimi kabul eyle Allah'ım diye dua ettim. Ameliyat sonrası kendime geldiğimde de KELİME-İ ŞEHADET getiriyordum."*

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve herkes, yarına ne hazırladığınabaksın. Allah'tan korkun, çünkü Allah, yaptıklarınızdan haberdardır." (Haşr-18)

Ne mutlu her nefesini KELİME-İ ŞEHADET şuuru ile geçirenlere…Dünyanın fani olduğu, nefeslerin sayılı olduğu gerçeğini unutmayıp son nefese hazır olanlara…Son nefeste KELİME-İ ŞEHADET anahtarı ile ahret kapısını açabilenlere…Selam onlara.

NAFILE NAMAZLAR

İŞRAK

İşrak namazı olarak bilinen namaz, güneşin doğup bir mızrak boyu yükselmesiyle birlikte, yani güneşin doğuşundan yaklaşık 45 dakika sonra kılınan iki rekatlık nafile bir namazdır. Saati olmayan bir kimse, çenesini göğsüne yapıştırarak güneşe bakar, şayet güneşi bu vaziyetteyken göremiyorsa, kerahat vakti çıkmıştır. Bundan sonra artık İşrak namazı kılınabilir. Sabah namazından sonra güneş doğuncaya kadar uyanık kalmak, bu süreyi evrad, zikir, tefekkür ve imanî bahisler okuyarak geçirmek, güneş tamamen doğunca da işrak namazı kılarak, yeni doğan güne girerken Allah'a şükretmek sünnettir. Bu namazın fazileti hakkında Fahr-ı Kainat -sallallahü aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurur:

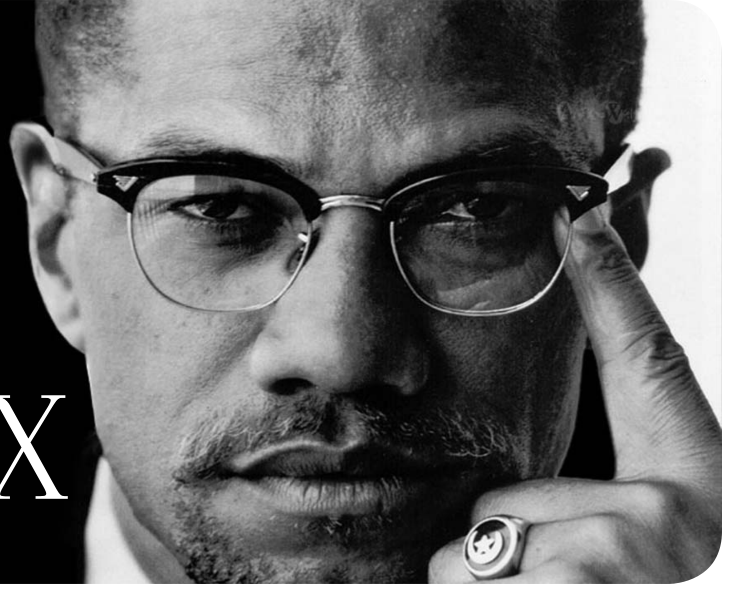
„Bir kimse sabah namazını cemâatle kıldıktan sonra oturup güneş doğuncaya kadar zikir ile meşgul olsa, güneş doğunca da iki rekat (İşrak) namaz kılsa, bir nafile hac ve umre sevabına nail olur." (İhyâ, I. 336)

KUŞLUK (DUHA)

Duha namazının vakti, güneş doğup bir miktar yükseldikten sonra başlar, öğle kerahet vaktinin başladığı zaman, yani öğle namazından 30-45 dakika öncesine kadar sürer. Bu süre içersinde nafile olarak kılınan namazdır. Kuşluk namazı, teheccüd namazı, evvabin namazı gibi nafile namazları iki rekatta bir selam vererek kılmak daha iyidir. Ancak dört rekatta bir selam vererek kılmak da uygundur. Eğer dört rekatta bir selam verilerek kılınırsa ikindi namazının sünneti gibi kılınır. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) duha namazı için şöyle buyurur:

"Kim iki rekât duhâ namazı kılarsa o kimse gafil kimselerden olmaz. Kim duhâ namazını dört rekât kılarsa Allah'a ibadet eden kimselerden olur. Kim bu namazı altı rekât kılarsa o gün ona duhâ namazı olarak kâfi gelir. Kim yine bu namazı sekiz rekât kılarsa, Allah o kimseyi kendisine itaat eden kimselerden kabul eder. Ve kim ki bu duhâ namazını on iki rekât kılarsa, Allah ona cennette bir köşk yapar."

İslamla Şereflenenler
Malcolm X

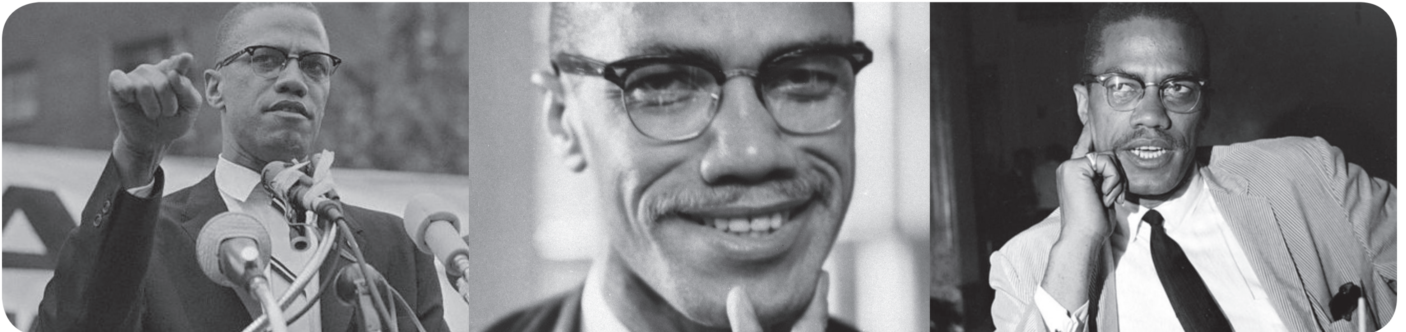
Malcolm X (19 Mayıs 1925 – 21 Şubat 1965), Malcolm Little doğum ismidir ayrıca El-Hacı Malik El-Şahbaz ismiyle de bilinir, Afroamerikan Müslüman siyasi temsilci ve insan hakları savunucusudur. Sevenlerine göre, siyahi insanlara karşı suç işleyenlerle mücadele eden ve siyahi insanların haklarını savunan bir insandır. Karşıtlarıysa ırkçılığı ve şiddeti savunduğunu iddia etmektedir. Tarihteki en etkili Afroamerikanlardan birisi olarak bilinir.

Genç yaşlarındayken yetim kaldı. Sadece altı yaşındayken babası öldürüldü. On üç yaşına geldiğinde ise annesi akıl hastanesine yerleştirildi. Kendisi ise koruyucu aileye verildi ve yaşamına bir süre bu şekilde devam etti.

1946 yılında (20 yaşındayken), hırsızlık ve haneye tecavüz suçlarından hapishaneye girdi. Hapishanedeyken, İslam Ümmeti (İngilizce: Nation of Islam) isimli siyahi hareketin bir üyesi oldu. 1952 yılındaki şartlı tahliyesinden sonra hızla hareketin liderlerinden biri haline geldi. Bu hareketin kamu yüzü olduğu yaklaşık 12 yıl içinde; siyahi üstünlüğüne inandığı İslam Ümmeti öğretileri doğrultusunda, siyah ile beyaz Amerikalıların ayrılması gerektiğini savundu ve sivil haklar hareketinin ırksal bütünleşme vurgularına karşı alaycı tavırlar sergiledi.

1964 yılının Mart ayında; Malcolm X, İslam Ümmeti (siyahi hareket) ve lideri Elijah Muhammed ile ilgili büyük bir hayal kırıklığına uğradı. En sonunda da hareketi ve öğretilerini reddetti. Devamında Sünni İslam ile tanıştı. Orta Doğu ve Afrika'da bulunduğu süre zarfından sonra Müslüman Camisi (İngilizce: Muslim Mosque, Inc.) isimli şirketi ve Afro-Amerikan Birliği Örgütü'nü kurmak için ABD'ye geri döndü. Daha sonra da Pan-Afrikanizm, siyahilerin kendi kaderini tayin edebilme ve kendi kendilerini savunma hakkı gibi konuların önemini vurgulayarak ırkçılığı reddederken, „Siyahi bir Müslüman olarak şuan özür dilememe sebep olan birçok şey yaptım. Bir hortlak gibiydim... belli bir yön işaret edildi ve yürümem söylendi." demiştir.

İslam Ümmeti Hareketi›ni reddetmesinden sonra Şubat 1965›te, hareketin üç üyesi tarafından suikaste uğradı.

GÖNÜL BU... ELBET KUR'ÂN'A AKARYA

Ahmed Hasan Bahadır

Cenâb-ı Hakk'ın bizlere vahiy yoluyla indirdiği, ilk emrinin *"oku"* buyurduğu ve nüzûlünden bu yana nesilden nesile kesintisiz okunagelen Kur'ân'ı Kerîm'in insanlar üzerinde büyük tesirleri olduğu, dinleyenlerini âdeta mest ettiği herkesçe bilinen bir gerçektir. Ne var ki, âdemoğlunda baş gösteren gurur ve kibir gibi mânevi hastalıklar, onları Kur'ân'a tâbi olup hak yolu bulmaktan âciz bırakmıştır. Kur'ân'ı Kerîm'in inmeye başladığı döneme ve şartlara bir göz atacak olursak, kin ve nefretin, bencillik ve hükümrânlık duygusunun insanları perişân ettiği ve ilk muhatap kitleyi ilâhî mesajı anlamaktan alıkoyduğunu daha iyi kavramış oluruz.

Şimdi hayalî bir vasıtaya binip İslâmiyet'in ilk yıllarına doğru seyr-u sefer etmeye çalışalım. Ya da en azından ufak bir empati kurmaya gayret edelim. Tarihi kayıtlardan biliyoruz ki, Hazreti Peygamber (s.a.s) Kureyşlilere her rastladığı yerde Kur'ân okur, onları Hak dine davet ederdi. Kur'ân'ın etkili sadâsı onları adeta büyülüyordu. Bu olağanüstü durum karşısında ne yapacaklarını şaşırıp büsbütün şaşkına dönüyorlardı. Kureyşin önde gelenleri inatçı tutumları ve dengelerin değişeceği korkusuyla Kur'ân'ı duymamak için kulaklarını tıkıyorlardı. Fakat nafile… Herşeye rağmen muciz olan Kelâmullah Kureyşlilerin inadından daha güçlü idi.

Olup bitenleri anlamada zorlanan Mekkeli müşrikler sıkça toplanıp nüzul sürecinde olan Kur'ân hakkında konuşuyorlar, düştükleri çıkmaza kurtuluş yolları arıyorlardı. Statükocu zihniyet Kur'ân hakkında her şeyi uydurmaya kararlıydı. Böylece Kur'ân'ın sihir olduğunu söylüyorlar, şiir veya kehanettir diyorlar, çarşı pazarlarda Efendimiz (s.a.s)'e karşı anti propaganda yürütüyorlar, fakat bütün bunlara rağmen gönülleri tatmin olmuyordu. Zira Kur'ân'ın büyüleyiciliği her geçen günle kalplerini çepeçevre kuşatıyordu. Söz Allah'ın sözü olunca mani olmak mümkün müydü? *Gönül bu, elbet Kur'ân'a akarya*. Bu akış hiç şüphesiz bir fetih ve zaferin habercisiydi. Şöyle ki;

Müşriklerin ileri gelenlerinden Velid bin Mugîre'nin şu sözü onların acziyet ve çaresizliğini yansıtıyordu:

-Vallâhi, onun sözünün öyle bir halâveti var ki, ne derseniz boş. "En iyisi biz ona sihirbaz diyelim" diye telkinde bulunuyordu. Müşrikler Kur'ân ayetlerine sihir ve şiir diyorlardı, fakat onun bunlardan birine benzemediğini kendileri de biliyor ve itiraf ediyorlardı.

Enteresandır… Bir gece, Hazreti Muhammed (s.a.s) evinde namaz kılarken Ebû Sufyan ve Ebû Cehil, gibi müşriklerin elebaşları gizlice bir köşede -güya çaktırmadan- Kur'ân dinliyorlardı. Aslında birbirilerinden habersiz idiler. Nitekim bu halleri apaçık bir çelişkiydi. *"Sözlerin En Güzeli"* ni öyle dalgın dinliyorlardı ki, nerdeyse tanyeri ağarıyordu. Daha

sonra; *aman yakalanmayalım, bizi bu halde kimse görmesin* diyerek evlerine dönerken birbirlerine rastlıyorlardı. Akıllarınca bu yaptıklarını onaylamıyorlar ve kendilerini kınıyorlardı. *Sakın başka bir defa* böyle yapmayalım diye sözleşirlerken kontrol edemedikleri duygularına esir düştüklerinin de farkındaydılar. Bu ve benzer olaylar defalarca cereyan ediyordu. Onlar ise kendilerinin ne kadar âciz ve alçak olduklarını kabullenmek istemiyorlardı. Çünkü adalet ve eşitlik temelleri üzerine inşa edilecek olan Kur'ânî sistem onların keyif ve zevklerine uymuyordu. Hani şiirde de dile getirildiği gibi;

Sen olmayınca efendim…
Yüce Allahı tanımak zinhar muhaldi
Putlar, hurafeler hep kader belirlerdi
Ebû Cehil ve Lehepler ahkâm keserdi
Güçlüler zayıfları karınca misali ezerdi

İşte Kureyşliler, Kur'ân'ın karşısında böylesine şaşkın bir vaziyetteydi. Kalpleri, gönülleri Kur'ân'a bağlıydı, onun tesirinden kendilerini alıkoyamıyorlardı. Ancak şahsî menfaatleri, dünya hırsı İslâm'a girmelerine engel oluyordu. Görünüşte her halleriyle düşman kesilmişlerdi kesilmesine de, iç dünyalarında amansız fırtınalar ve fetihler gerçekleşiyordu. Zira Kur'ân'a karşı gelmek için Kureyşlilerin planladığı bütün entrikalar, ona karşı daha fazla alâka gösterilmesine sebep olduğu gün gibi ortadaydı. Aleyhine çalışalım derken, lehine çalışmış oluyorlardı. Böylelikle bütün Arap Yarımadası'nda Rasulüllâh'ın çağrısı yayılıyordu.

Müşrikler İslâm'ı henüz neşvünema bulmadan yok etmeyi umuyorlardı, fakat beklentileri her seferinde altüst oluyordu. Kendi elleriyle kendi kendilerini pusuya düşürdüklerinin farkında değillerdi. Böylece bâtılın savunucuları İslâm nurunu söndüremeyeceklerini seziyor, başka çareler arıyorlardı. Öyle ya, insanoğlunun gözünü kibir, ihtiras, haset gibi olumsuz sıfatlar bürüdü mü yapmayacağı yoktur. Melûn şeytan da rahmet-i ilâhî'den bu sebeplerle kovulmamış mıydı? Yine şiirden örnek vermek gerekirse;

Sen olmayınca efendim…
Siyahlara bürünmüştü envâî renkler
Sabaha kavuşmazdı hüzünlü geceler
Medet beklemekteydi korkulu gözler
Vahşetin pençesindeydi benî âdemler

Evet, cümle âlem biliyor ki, Hazreti Peygamber (s.a.s)'in müşriklere karşı kullandığı en etkili yöntem Kur'ân okumaktan ibaretti. İlâhî mesajın muciz, insanoğlunun da âciz olması hasebiyle, Kur'ân insanlıktan nasibi kalmayanların kimyasını değiştiriyor ve böylece gönüllerin fethini gerçekleştiriyordu. Dolayısıyla insanlık tarihinin en büyük ve parlak devrini açan Kur'ân, nüzûlünden günümüze dek milyarlarca insanın ümit kaynağı ve yol göstericisi oldu. Hiç şüphesiz ki bu tesir kıyamete kadar devam edecektir. O, *Sözlerin En Güzelidir* ve hep öyle kalacaktır.

Hıtâmuhû Misk olması açısından sözümüzü meşhur bir söylemle neticeye bağlayalım: Malûm **"Gönül nereye akarsa, ayak oraya koşarmış"**. Cenab-ı Mevlâ'dan temennimiz odur ki, günümüz hayatının dinamik ortamında, gönülleri Kur'ân'a akıp ayakları mescitlere koşan genç nesillerimiz olsun.

Gül Eğitim Merkezi

Hocamızı tanıyalım...

Kendinizi kısaca tanıtabilir misiniz?

Adım İbrahim Kızıltepe. 1969 İstanbul doğumluyum. Annem babam Trabzon'lu oldukları için bende aslen trabzonluyum. Üç kardeşiz. Almanya'ya 1981'de geldim. Üç çocuk babasıyım. Teşkilatın belirli yerlerinde görev yapmaya çalıştım. Hizmet etme çabası içine girdim.

Hocalık yaptığınız süre zarfı içinde sizi bu güne kadar motive eden şey ne oldu?

Yüce Rabbimiz bize *''emri bil maruf nehyi anil münker''i* emretmiş. Bende dilimin döndüğü kadar nasihat ederek, hadisi şeriflerden anlayabildiklerimizi anlatarak şu Avrupa'da gençlerimizin kaybolmaması için bir çaba içine girdim. Elhamdulillah ben ki işçi ve bilgisi olmayan biriyim ama Rabbim bana bu vesile ile hocalık nasip etti. Hocalık gerçekten başka bir şey. Allah herkese bu şekilde hocalık yapmayı nasip etsin. Ben hamd olsun çok memnunum. Rabbime şükrediyorum.

Eğitim merkezinde bu güne kadar hangi görevlerde bulundunuz? En çok hangisinden zevk aldınız?

G.E.M.'de Eğitim Başkanlığında bulundum. Şu an konumum güzel aslında. Eğitim Merkezin'de derslere giriyorum.Girdiğim sınıflar yüksek sınıflar olduğu için dinleyici gençler daha çok konsatre oluyorlar. Bu benim için elverişli bir durum. Onlara nasihat ediyorum. Nasihatlerimi dinlediklerini hissedebiliyorum. Bu his de beni motive ediyor. Bu çerçevede en çok zevk aldığım şey derslere girmek oluyor. Derslere ekstra abdest alıp ve niyet edip girmeye çalışıyorum. Niyetim gençleri Rabbim'in yardımıyla şuurlandırmak. Allah (c.c.) niyetimi biliyor. Bu niyetle girmeye devam edeceğim inşallah.

G.E.M.'de en çok beğendiğniz şey nedir?

Derslere girmek diyebilirim.

Sizin için Eğitim Merkezi'nin geçen sezonu nasıl geçti? Değerlendirebilir misiniz?

Elhamdulillah. Güzel ve daha da güzel olacak gibi görünüyor. Planladığımız projelerimiz var. Ihtisas sınıfları gibi. Hafızlık ön hazırlık sınıfları gibi. Bunları ileriye doğru yürürlülüğe sokmak istiyoruz inşallah. Mesela bu sene hafta sonu yatılılarımızı yürürlülüğe sokmağa çalıştık. Çok da verimli. Çocuklarımız zevk aldılar camide kalmaktan ve cami cemaati olmaktan. Cemaat şuuru gençlerin bilinçlerine yerleştirilmesi gerekiyor çünkü hiç olamzsa her gün bir vakit cemmatle namaza gelinmesi konusunda büyüklerimiz bizi yönlendirmiş. Bu şekilde yapmamız gerekiyor. Çocuklara bu şuur aşılanırsa cemaatimiz daha çok bereketlenecektir. Sabah namazlarında üç safın olması bu bereketin bir göstergesi hamd olsun.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Biz Allah için mücadele vermek için yeryüzüne gönderilmişiz. Nefsimizle ilgili bir takım mücadeleler veriyoruz. Ayrıca nefsimizin bizi ezmemesi için cami vr cemaatten ayrılmamamız gerekiyor. Bilhassa genç kardeşlerimin Eğitim Merkezi çatısı altında ahlaklı kızlar ve erkekler olmalarını diliyorum inşallah. Bizim zaten en baştan çıkış noktamız güzel ahlak sahibi insan yetiştirmekti. Bu konuda alınan neticeyi yavaş yavaş görüyoruz. Bu bizi çok mutlu ediyor. Bu mutluluk inşallah bütün çocuklarımızda vuku bulsun. Bu röportajı yaptığınız için Tomurcuk Dergi Komisyonuna ayrıca teşekkür ediyorum. Rabbim garyetlerinizi arttırsın. Dergi çok güzel daha da güzel olacak inşallah.

Yatılılarımız

7. ve 8. Sınıflar

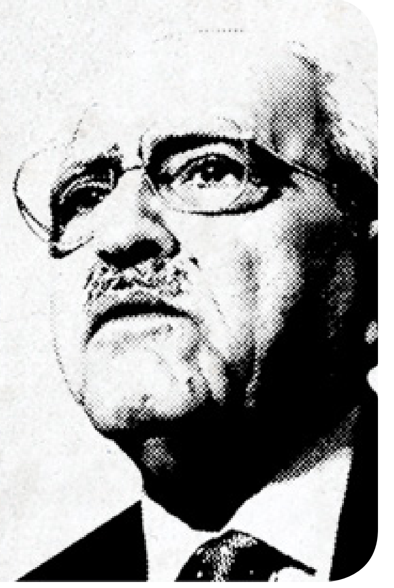
9. ve 10. Sınıflar

Bir Sayı Bir Şâir

Sezai Karakoç

Sezai Karakoç, memleketimizin önemli fikir ve sanat adamlarından biridir. 22 Ocak 1933'de Diyarbakır-Ergani'de doğdu. Babası Yasin Efendi; onu Ahmet Sezai olarak nüfusa kaydetti. Dedeleri, Ergani ve yöresinde oldukça etkin kişilerdendir. Babasının babası Hüseyin efendi, Plevne savaşına katılmış; Gazi Osman Paşa'nın takdirini kazanmıştır. Aile Leventoğulları olarak anılır.

Çocukluk yılları Ergani, Maden ve Dicle ilçelerinde geçti. 1938 yılında Ergani›de 3 ay ilkokul öncesi ihtiyat sınıfına devam etti.Altı yaşında ilkokula başladı. İlk öğrenimini Ergani'de, orta öğrenimini Maraş Ortaokulu ve Gaziantep Lisesi'nde tamamladı. Gaziantep lisesinden 1950'de mezun oldu. Lise sonda Osman Yüksel Serdengeçti'yle ve İslam davasını sanat ve yayın dünyasında temsil eden üstadı Necip Fazıl Kısakürek'le tanıştı.

Sezai Karakoç, eserleriyle ülkemizin bilhassa fikir ve sanat hayatını derinden etkilemiş, bu alanda hâlen Diriliş Akımı adıyla anılan fikir ve sanat akımının kurucusu olmuştur. Edebiyat tarihçisi Ahmet Kabaklı, "20. Yüzyıl Türk Edebiyatı Tarihi" adlı eserinde, "Mehmet Âkif, Yahya Kemâl ve Necip Fazıl ile bağlantılı olsa bile Sezai Karakoç'un düşünce adamı, şair ve yazar olarak bunlardan farklı, daha yeni ve esaslı bir yönelim içinde olduğunu, yeni bir akımın kurucusu olduğunu" vurguluyor ve bu akıma Yeni İslamcı Akım adını veriyor. Kabaklı, Cahit Zarifoğlu, Nuri Pakdil, Âkif İnan, Erdem Bayazıt, Alaaddin Özdenören, Ebubekir Eroğlu, İsmail Kıllıoğlu, Turan Koç, Arif Ay, Cahit Koytak, Mustafa Miyasoğlu ve daha başka isimleri de akımın mensuplarından sayıyor ve eserlerinden örneklere yer veriyor. Adı geçen kitapta büyük oranda yararlı bilgiler yer almakla birlikte Sezai Karakoç'un öncüsü olduğu akımın doğru adı Diriliş Akımı veya sadece Diriliş'tir.

Sezai Karakoç, yaşarken hakkında en çok kitap ve makale yazılmış düşünce adamı unvanını elinde bulunduruyor. Yine çok sayıda dergi Karakoç'un düşünce ve sanat görüşüyle ilgili özel sayılar yayınladı.

«Karakoç, günümüz şiirinde, İslami düşünceyi modern şiirdeki gerçeküstücülükle kaynaştıran; mistisizmden, enbiya-evliya kıssalarından yararlanan, çarpıcı, benzetme ve imgelerle, denenmemiş sentezlere ulaşan, bağımsız sayfalar açtı.» (Behçet Necatigil, 1977)

Ve Monna Rosa

Bazı şiirler vardır, şairlerinin önünü adeta tıkar, okurun diğer eserlerine ulaşmasına engel olurlar. Hiçbir şair, falan şiirin şairi olarak tanınmak ve hep öyle anılmak istemez. Hele Sezai Karakoç gibi bir fikir ve dava adamı, gençlik yıllarında yazıp sonraki yıllarda yazdığı eserleriyle kat kat aştığı bir şiirle hiç anılmak istemez. Ancak bu yanlış ve bilinçsiz tutumdan şüphesiz asıl zararlı çıkan, o sanatçının şu ya da bu sebeple meşhur olmuş o bir tek şiirine takılıp kalan okurdur. Ne yazık ki, pek çok kişinin aklına da Sezai Karakoç denilince onun Monna Rosa (Mona Roza) şiiri gelmektedir. Böylelerinin durumu, padişahın hazinesine girip de şaşkınlıktan elindeki küreğin tersiyle ancak bir tek altın alabilen kişinin gülünç ve acıklı haline benzetilebilir.

Sezai Karakoç, Diriliş dergisinde yayınladığı "Hatıralar"da da açıkladığı gibi (Diriliş, Haziran 1989), Monna Rosa'yı, gül, bülbül, Leyla gibi maz-

munlarını yeniden diriltme gereğini göz önünde bulundurarak kaleme almıştır. Modern bir Leyla ile Mecnun denemesidir Monna Rosa. Yazıldığı dönemin (1952) aşk ve kadın anlayışına esaslı bir karşı çıkıştır. Kadını metres, aşkı flört olarak gören, şairaneliğe hor bakan yeni çürümüşlüğe karşı Mecnun'un yurdundan yükselen yepyeni bir itirazdır. Monna Rosa dahil, Karakoç'un hayatı, şahsiyeti, çevresi, mücadelesi ve dönemi hakkındaki en sağlıklı bilgiler Diriliş Dergi-si'nin 1987 – 1993 dönemindeki sayılarındadır.

Ey Sevgili

Senin kalbinden sürgün oldum ilkin
Bütün sürgünlüklerim bir bakıma bu sürgünün bir süreği
Bütün törenlerin şölenlerin ayinlerin yortuların dışında
Sana geldim ayaklarına kapanmaya geldim
Af dilemeye geldim affa layık olmasam da
Uzatma dünya sürgünümü benim
Güneşi bahardan koparıp
Aşkın bu en onulmazından koparıp
Bir tuz bulutu gibi
Savuran yüreğime
Ah uzatma dünya sürgünümü benim
Nice yorulduğum ayakkabılarımdan değil
Ayaklarımdan belli
Lambalar eğri
Aynalar akrep meleği
Zaman çarpılmış atın son hayali
Ev miras değil mirasın hayaleti
Ey gönlümün doğurduğu
Büyüttüğü emzirdiği
Kuş tüyünden
Ve kuş sütünden
Geceler ve gündüzlerde
İnsanlığa anıt gibi yükselttiği
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünümü benim

Yıllar geçti saban ölümsüz iz bıraktı toprakta
Yıldızlara uzanıp hep seni sordum gece yarılarında
Çatı katlarında bodrum katlarında
Gölgendi gecemi aydınlatan eşsiz lamba
Hep Kanlıca'da Emirgan'da
Kandilli'nin kurşuni şafaklarında
Seninle söyleşip durdum bir ömrün baharında yazında
Şimdi onun birdenbire gelen sonbaharında
Sana geldim ayaklarına kapanmaya geldim
Af dilemeye geldim affa layık olmasam da
Ey çağdaş Kudüs (Meryem)
Ey sırrını gönlünde taşıyan Mısır (Züleyha)
Ey ipeklere yumuşaklık bağışlayan merhametin kalbi
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünümü benim

Dağların yıkılışını gördüm bir Venüs bardağında
Köle gibi satıldım pazarlar pazarında
Güneşin sarardığını gördüm Konstantin duvarında
Senin hayallerinle yandım düşlerin civarında
Gölgendi yansıyıp duran bengisu pınarında
Ölüm düşüncesinin beni sardığı şu anda
Verilmemiş hesapların korkusuyla
Sana geldim ayaklarına kapanmaya geldim
Af dilemeye geldim affa layık olmasam da
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünümü benim

Ülkendeki kuşlardan ne haber vardır
Mezarlardan bile yükselen bir bahar vardır
Aşk celladından ne çıkar madem ki yar vardır
Yoktan da vardan da ötede bir Var vardır
Hep suç bende değil beni yakıp yıkan bir nazar vardır
O şarkıya özenip söylenecek mısralar vardır
Sakın kader deme kaderin üstünde bir kader vardır
Ne yapsalar boş göklerden gelen bir karar vardır
Gün batsa ne olur geceyi onaran bir mimar vardır
Yanmışsam külümden yapılan bir hisar vardır
Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır
Sırların sırrına ermek için sende anahtar vardır
Göğsünde sürgününü geri çağıran bir damar vardır
Senden ümit kesmem kalbinde merhamet adlı bir çınar vardır
Sevgili

Sezai Karakoç

Mekruh Vakitler

Mekruh Vakitler'e değinmeden evvel ilk olarak mekruhun ne olduğunu bilmek gerekir. **Mekruh;** yapılması dinen doğru bulunmayan, terk edilmesi istenen, yapılmaması yapılmasından daha uygun olan davranışlardır.

Beş vakit vardır ki, onlara **Mekruh Vakitler** denir:

Birincisi: Güneşin doğmasından bir mızrak boyu (beş derece) ki, memleketimize göre kırk ile elli dakika arasında bir zamanla yükselişine kadar olan zamandır.

İkincisi: Güneşin yükselip de tam tepeye geldiği vakittir.

Üçüncüsü: Güneşin sararmasından ve gözleri kamaştırmaz bir hale gelmesinden itibaren batışı zamanına kadar olan vakittir.

Dördüncüsü: Fecr-i Sadık'ın doğmasından güneşin doğacağı zamana kadar olan vakittir.

Beşincisi: İkindi namazı kılındıktan sonra güneşin batmasına kadar olan vakittir.

Evvelki üç kerahet vaktinde ne kazaya kalmış farz namazlar, ne vitir gibi vacib olan namazlar, ne de önceden hazırlanmış bir cenaze namazı kılınabilir, ne de evvelce okunmuş bir secde ayeti için tilavet secdesi yapılabilir. Bunlar yapılırsa, iadeleri gerekir.

Bu üç vakitte nafile namaz da kılınmaz. Ancak kılınacak olsa, kerahetle caiz olur ve iadesi gerekmez. Çünkü bu kerahet, nafile namazların sağlıklı olmasına engel değildir. Bununla beraber bu vakitlerden birine raslayan bir nafile namazı bozup kerahet vaktinden sonra onu kaza etmek daha faziletlidir.

Bu üç vakit, ateşe tapanların ibadet zamanlarıdır. Onlara benzemekten kaçınmak, hak dine saygının gereğidir.

Diğer iki kerahet vaktinde ise, yalnız nafile namaz kılmak mekruhtur. Farz ve vacib namaz mekruh değildir. Cenaze namazı, tilavet secdesi de mekruh değildir. Bu iki vakitten birinde başlanmış olan bir nafile namazı, kerahetten kurtulması için bozulmuş olursa, sonradan onu kaza etmek gerekir.

Kerahet vaktinde okunan bir secde ayetinden dolayı, o vakitte secde yapılabilir. Fakat bu secdeyi kerahet vaktinden sonraya bırakmak daha faziletlidir. Yine kerahet vakitlerinden birinde hazırlanmış olan bir cenazenin namazı o vakitte kılınabilir. Öyle ki, faziletli olan, bu namazı geciktirmeyip hemen kılmaktır. Çünkü cenazelerde acele etmek daha uygundur.

Güneşin batışından sonra daha akşam namazını kılmadan nafile namazı kılmak mekruhtur. Çünkü akşam namazı geciktirilmiş olur. Oysa ki, akşam namazında acele etmektefazilet vardır. Cuma günü imam hutbeye çıktıktan sonra veya ikamet getirildikten sonra nafile bir namaza başlamak mekruhtur.

İki bayram namazından önce ve bayram hutbeleri arasında ve bu hutbelerden sonra bayram namazı kılınan yerde nafile namaz kılmak mekruh olduğu gibi, güneş tutulması, yağmur duası ve hac hutbeleri arasında da mekruhtur. Bu hutbeleri dinlemek lazımdır.

MUAVVIZETEYN

Yusuf Kırbıyık

Muavvizeteyn: Felak ve nas surelerine, ikisine birden verilen isimdir.

Yüce Kur' an' ımızın felak ve nas olarak adlandırılınan 113. ve 114. surelerine „muavvizeteyn" denir. Muavvizeteyn „sığındıran, koruyan" anlamında olup Türkçe' de bu şekliyle yaygınlık kazanmıştır. Bu sureler şirk ve nifaktan koruyan, tedavi eden diye adlandırılmıştır.

Muavvizeteyn şeklinde adlandırmanın kaynağı surelerin ilk ayetlerinin muhtevası ile hazreti Peygamber' den rivayet edilen hadislerdir. Ukbe bin Amirden gelen rivayetlerde efendimiz (s.a.v) felak ve nas surelerini kast ederek „Bana bazi ayetler indirildi ki benzerleri görülmemiştir" buyurmuştur. Bu iki sure devamlı okunursa cin ve şeytan kişiye zarar veremez. Sihir ve büyü tesir etmez. Mü' min her türlü zararlı ve şerli şeylerden konurmak için bu iki sureyi okumalıdır. Allah' ın rasulu öyle yapardı. Hz. Hatice validemiz şöyle rivayet etmiştir: „Hz. Peygamber (s.a.v) rahatsızlındığı zaman Muavvizeteyni okur ve vücuduna üflerdi. Hastalığı ağırlaştığı zaman ona Muavvizeteyni ben okurdum ve bereketini umarak kendi ellerimle vücuduna siğazlardım".

Efendimiz yatağına girdiğinde ihlas suresiyle muavvizeteyni okurdu. Iki elini açarak birleştirir, ihlas, felak ve nas surelerini okuyarak ellerinin icine üfler, sonra başından ve yüzünden başlayarak üç defa elinin eriştiği kadarıyla bütün vücudunu sıvazlar ondan sonra yatardı.

Ihlas dahil Kur' an' ın bu son üç suresi ile Allah'a sığınan kimse birincisiyle şirk ve benzeri şeylerden ikinci ve üçüncü surelerle de bütün varlıklardan ve insanlardan gelebilecek maddi ve manevi kötülüklerden korunmuş olur.

Işte bunun için Kur' an bu dua sureleriyle son bulmus Cenab-i Allah tarafından insanlığa en emin sığınma yolu gösterilmiştir.

Felak suresi:

- De ki: sığınırım ben karanlığı yarıp sabahı ortaya çıkaran Rabbe
- Yarattığı şeylerin şerrinden
- Karanlık çöktüğü zaman gecenin şerrinden
- Düğümlere üfleyen büyücülerin şerrinden
- Ve haset ettiği zaman hasedcinin şerrinden.

Nas suresi:

- De ki: sığınırım ben, insanların Rabbine
- Insanların padişahına
- Insanların ilahına
- O sinsi vesvesecinin şerrinden
- O ki, insanlargn göğüslerine (kötü düşünceler) fısıldar
- Gerek cinlerden, gerek insanlardan olan bütün vesvesecilerin şerrinden Allah' a sığınırım

Manasından da anlaşıldığı üzere bu iki sure-i celile gelebilecek bela dalgalarına karşı manevi sigortadır.

Selâm

Prof. Dr. M. Yaşar Kandemir

Selâm, Allah Teâlâ'nın güzel isimlerinden biridir. O Selâmdır; bütün eksikliklerden uzak olduğu gibi, bütün esenlik de Ondan gelir.
Cennetlikler, karşılaştıkları zaman birbirlerini "Size selâm olsun" diye selâmlayacaklardır.

Selâmlaşmak kaynaşmaktır

Peygamber Efendimiz Müslümanların birbirlerine selâm vermelerini tavsiye eder ve muhtelif hadislerinde şöyle buyurur:
Bir Müslüman, karşılaştığı bir topluluğa selâm verdiği, onlar da selâmını aldığı zaman, selâm veren kimse Allah'ın selâmını verdiği için o topluluktan bir derece daha üstün olur.

Eğer selâmını almazlarsa, onlardan daha hayırlı ve daha temiz biri o selâmı alır.
Birbirini sevmenin yolu selâmlaşmaktır.
Tanıdık tanımadık herkese selâm vermek pek değerli bir davranıştır.
"Selâmün aleyküm falanca" diye sadece tanıdığına selâm vermek ise kıyamet alâmetidir.
Selâmı geniş kitlelere yayınız ki, selâmete eresiniz.
Bol bol selâm vermek ve tatlı söz söylemek Allah'ın affını kazandırır.
Selâm vermeyi esirgeyen en cimri insandır.

Selâmın tarihçesi

"Selâmün aleyküm" diyene daha iyi bir karşılık vermeli, hiç değilse "aleyküm selâm" demelidir. Allah Teâlâ böyle buyurur.

Peygamber Efendimiz de bu meseleyi şöyle açıklar:
Allah Teâlâ Âdem aleyhisselâm'ı yaratınca, ona selâm verip almayı öğretmek istedi. O zamanlar Hz. Âdem daha cennetteydi.

"Âdem!" buyurdu. "Şurada oturan meleklerin yanına git, onlara selâm ver; sana ne cevap vereceklerini iyi dinle; çünkü senin ve çocuklarının selâmı öyle olacak."

Hz. Âdem meleklerin yanına gitti ve:

"es-Selâmü aleyküm" dedi. Melekler de:

"es-Selâmü aleyke ve rahmetullâh" diye karşılık verdiler. Âdem'in verdiği selâmı bir kelime fazlasıyla aldılar.

Efendimizin uygulaması

Birgün Peygamber Efendimiz sahâbîleriyle oturuyordu.
Oraya gelen biri "es-selâmü aleyküm" diye selâm verdi.
Efendimiz "ve aleyküm selâm" dedi ve o zâtın on sevap kazandığını söyledi.
Biraz sonra bir başkası geldi ve "es-selâmü aleyküm ve rahmetullah" diye selâm verdi.
Efendimiz onun selâmını da "ve aleykümü's-selâm ve rahmetullah" diye aldı ve yirmi sevap kazandığını söyledi.
Daha sonra gelen biri buna bir kelime daha ekleyerek "es-selâmü aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtüh" diye selâm verdi.
Allah'ın sevgili elçisi ona da "ve aleykümü's-selâm ve rahmetullahi ve berekâtüh" diye karşılık verdi ve otuz sevap kazandığını belirtti.

Bir defasında Resûl-i Ekrem Hz. Âişe'ye pek duyulmadık bir müjde verdi:

"Cebrâil sana selâm ediyor" dedi. O da:

"Ve aleyhi's-selâm ve rahmetullâhi ve berekâtüh. Yâ Resûlallah! Sen bizim görmediklerimizi de görüyorsun" diye karşılık verdi.

Böylece annemiz, bize bir başkası tarafından gönderilen selâmın "ve aleyhi's-selâm" diye alınacağını da öğretmiş oldu.

Kim kime selâm verecek

Peygamber Efendimizin bildirdiğine göre;
binitli olan yürüyene,
yürüyen oturana,
sayıca az olan çok olana,
küçük büyüğe selâm verir.

İki kişi veya iki topluluk karşılaştığında, hangisi önce selâm verirse Allah katında o daha değerlidir.

Her fırsatta selâm vermelidir. İki kimse selâmlaştıktan sonra aralarına ağaç, duvar, taş gibi bir şey girse bile, tekrar karşılaştıklarında yine birbirine selâm vermelidir.

Müslümanlar sadece karşılaştıkları zaman değil, bir yerden kalkıp giderken orada kalanlara selâm vermelidir. Çünkü ayrılırken verilen selâm, karşılaşıldığında verilen selâm kadar önemlidir.

Birgün Peygamber Efendimiz bu konuda konuşuyordu:

"Biriyle karşılaşan veya bir yerden ayrılan kimse selâm vermelidir" diyordu.

O sırada biri selâm vermeden kalkıp gitti; Allah'ın elçisi:

"Ne çabuk da unuttu!" buyurdu.

Peygamber Efendimiz selâmlaşmayı çok önemserdi. İşte bu sebeple çocuklara ve kadınlara da selâm verirdi.

Yolda Yahudi ve Hıristiyanlarla karşılaşınca, onlara önce Müslümanların selâm vermesini doğru bulmazdı. Kendisi bu konuda acele etmez. Gayr-i Müslimlerin verdiği selâma uygun bir karşılık verirdi.

Muhtelif dinlere inanan krallara, devlet adamlarına mektup yazarken ilk defa kendisi selâm vermek durumunda olduğu için, "Doğru yolda gidenlere selâm olsun" diye yazardı.
Burada şunu da hatırlatalım. Müslümanlar, hristiyanlar ve yahudiler bir arada olduklarında, Müslümanlar dikkate alınarak "es-Selâmü aleyküm" diye selâm verilir.

Eve girerken

Evlere girildiği zaman, ev halkına "selâmün aleyküm" veya "es-Selâmü aleyküm" diye selâm verilmelidir. Bu Allah Teâlâ'nın emridir.

Yüce Rabbimiz Müslümanlara bir selâm edebi daha öğretti:

Buna göre bir başkasının evine gidildiğinde, içeri girmeden önce selâm vererek izin istenecekti. Hz. Peygember zamanında evler tek katlı ve basitti. Kapıdan seslenildiği zaman içeriden duyulurdu.

Kur'ân-ı Kerîm'in ilk müfessiri olan Peygamber Efendimiz yukarıdaki âyeti şöyle açıkladı:

Birinin evine gidince selâm vererek izin istenir. Cevap alınmazsa iki defa daha selâm verilir. İçeriden yine cevap verilmezse, artık orada durulmaz, geri dönülür.

Bir yere girmeden önce böyle izin alınmasının sebebi, bize evini açmayacak olanın mahremiyetine girmemektir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz, evine gelip de, izin isteme edebini bilmediği için, "Girebilir miyim?" diye söze başlayanlara, "es-Selâmü aleyküm; girebilir miyim?" diye izin istemeyi öğretirdi.

Bir kimse Peygamberimizin evine girmek için izin istediğinde, Allah'ın Resûlü "Kim o?" diye sorardı. Kapıda bekleyen kimse adını söylemeyip "Benim" diye cevap verirse, sevgili Efendimiz bu cevabın doğru olmadığını, adını söylemek gerektiğini hatırlatırdı.

Peygamber Efendimiz bir yere girdiğinde, insanların bir kısmı uykuda bir kısmı uyanık ise, uyanık olanların duyacağı kadar yavaş bir sesle selâm verirdi.

Haçlıları Titreten İslâm'ın Kılıncı;
Zaferden Zafere Koşan Pâdişâh

SULTAN II. MURÂD HAN

(1404-1451)

Altıncı Osmanlı pâdişâhıdır. Babasının vefatı üzerine tahta geçen II . Murâd, o sırada 18 yaşındaydı . Yaptığı ilk icrâati, babasının cenâzesini Yeşil Câmî türbesine defnettirmek oldu.

Cenâzenin defninden bir gün sonra, Yıldırım Han'ın damadı olan Emîr Sultan Buhârî Hazretleri, II . Murâd'a kılıç kuşandırdı . Böylece, yüzyıllarca devam edecek kılıç kuşanma merasimlerinin ilki, bir mânâ sultanı tarafından gerçekleştirilmiş oldu .

Osmanlılar'da pâdişâhlık alâmeti taç değildir . Her ne kadar lâkap olarak „**tâc-dâr**" kelimesi, resmî metinlerde geçerse de, bir pâdişâhın pâdişâhlığı, bey'at ve kılıç kuşanma ile gerçekleşirdi . Bu, 36 . Osmanlı pâdişâhı olan Sultan Vahîdüddîn'e kadar hep böyle devam etmiştir.

İstanbul›un fethinden sonra kılıç kuşanma mahalli, **Ebû Eyyûb el-Ensârî** Hazretleri'nin türbesi idi . Bunun için yapılan merasime „**kılıç alayı**" denirdi.

II . Murâd Han tahta geçince, Bizans imparatoru, onun cülûsunu tebrikle beraber Sultan'ın kardeşlerinin kendilerine verilmesini istemek gibi bir küstahlıkta bulundu . Gûyâ onların tahsîl ve terbiyelerine îtinâ edecekti ve gûyâ II . Murâd Han, bu şekilde huzur ve sükûn içinde olacaktı. Hakîkatte ise, şehzâdeleri rehin gibi tutarak Osmanlı'nın muhtemel bir fetih hamlesinden korunmak istiyordu

Bu sahte ve yakışıksız teklîfe karşı Sultan II . Murâd'ın cevabı gâyet vakur ve kesin oldu . Bâyezîd Paşa vasıtasıyla Bizans elçilerine şöyle dedi:

„-Bizans hükümdarına söyleyiniz! Bir müslüman evlâdının gayr-i müslimler nezdinde terbiye edilmesi, şerîat-iMuhammediyye›ye muvâfık değildir. Yine hükümdarınıza söyleyin ki, bir daha bu tür talepleriyle dostâne münâsebetlerimizi ihlâl eylemesin!.."

II. Murâd Han'ın bu davranışı üzerine Bizans, elinde bulundurduğu Şehzâde **Mustafa**'yı (pâdişâhın amcasını) tahrîk ederek Osmanlı'yı parçalamak istediyse de, muvaffak olamadı. Düzmece Mustafa olarak târihe geçen hâdise, kısa zamanda mânevî yardımların da vâkî olmasıyla bertaraf edildi.

Bundan sonra II . Murâd, -Düzmece Mustafâ hâdisesi dâhil- Bizans'ın yapmış olduğu sayısız entrikalara son vermek, husûsiyle Peygamber -sallâllâhü aleyhi ve sellem-'in müjdesine mazhar olabilmek niyet ve azmiyle İstanbul›u kuşattı. Sur dışındaki bütün Bizans topraklarını daha evvel ele geçirmişti.

Muhâsaraya Emîr Sultan Hazretleri de 500 müridiyle iltihâk etti . Daha birçok meşâyıh ve mânâ erlerinin iştirâk ettiği bu kuşatma, dört ay sürdü . Ancak o sırada biraz da Bizans'ın tahrikleriyle Anadolu'da patlak veren gâileler dolayısıyla yine kesin neticeye varılamadı .

Bununla birlikte II. Murâd Han, devleti Yıldırım devrindeki o büyük ihtişâma ulaştırdı, hattâ daha da ileriye götürdü.

Artık devletini böylesine bir ihtişâma yükselten II. Murâd Han'ın önüne harp etmek için çıkan krallar bile canlarını kurtarmak endişesiyle çareyi kaçmakta buluyorlardı.

II. Murâd Han, oğlu Fâtih'in doğumu yaklaşınca sabaha kadar uyumamış, gece boyunca Kur'ân-ı Kerîm okumuş ve doğacak çocuğun müjdesini beklemişti. Tam **Sûre-i Feth'i** okuyordu ki, beklediği müjde geldi:

„-Sultanım! Müjdeler olsun, bir oğlunuz oldu . „ dediler. Sultan Murâd Han, gayr-i ihtiyârî bir şekilde:

„**-Elhamdülillâh, ravza-i Murâd'da bir gül-i Muhammedî açtı**."

dedi, Adını Mehmed koydu.

Bundan sonra II. Murâd Han, hep oğlu Mehmed'in yolunu gözlemeye başladı. Şehzâde oniki yaşına gelince, saltanatı ona bıraktı. Zîrâ İstanbul›un fethini görme arzusu iyice şiddetlenmiş, bu yolda batıdan gelecek tehlikeleri ise, yaptığı anlaşmalarla bertaraf etmişti .

II. Murâd Han'ın oğlu Mehmed'e:

„-**Oğlum,** İstanbul›u **fetheyleyesin!..**" diye vasıyet etmesi de, Ondaki bu arzu ve talebin şiddet derecesini göstermeye kâfîdir.

Ancak II. Murâd'ın, tahtı oniki yaşındaki oğlu II . Mehmed'e bırakması, bütün Osmanlı düşmanlarını harekete geçirdi. Hattâ Karamanoğlu, Macar kralına bir mektup yazarak:

„Türk'e bundan daha a'lâ bir fırsat bulamazsın! Zîrâ Osmanoğlu deli olup oniki yaşındaki oğlunu tahta geçirdi. Siz oradan, ben buradan Osmanlı'nın işini bitirelim." dedi.

Sultan Murâd Han'la on yıllık anlaşma yapmış bulunan Macaristan kralı da, aynı fâsid düşünceler içinde olduğundan gûyâ bu bulunmaz fırsatı değerlendirmek istedi . Anlaşmanın daha mürekkebi bile kurumamıştı ki, o, bundan caymanın çarelerini aramaya başladı. Zîrâ İncîl üzerine el basarak yemîn etmişlerdi.

„Türkler, Hazret-i Îsâ›nın ulûhiyyetini inkâr ettikleri için -hâşâ- kâfirdirler. Kâfirler ile -velev- İncîl üzerine yemîn edilerek anlaşma yapılsa bile bundan dönmek câizdir!" deniliyordu.

Bunun üzerine müslümanlara karşı yapılan yemînin bir hükmü olmadığı yolunda fetvâyı alan Macaristan kralı, büyük bir müttefik haçlı ordusu teşekkül ettirerek Osmanlı hudûdlarına saldırdı . Hızla içerilere doğru ilerlemeye başladı. O sırada onüç yaşına girmiş bulunan zekî pâdişâh II. Mehmed, dîvânı toplayıp durumu değerlendirdi ve babasını tahta çağırmaya karar verdi. Bunun üzerine II. Murâd, mecbûren oğlunun dâvetine icâbet eyleyerek derhal harekete geçti. Çok kısa bir zaman içerisinde de muhteşem bir orduyla **Varna Meydanı'nda** düşmanın karşısına çıktı. Haçlılar, bu âni ve hızla gelişen seyir karşısında şaşırdılar ve karşılarında II. Murâd'ın kumandanlığında güçlü bir Osmanlı ordusunu görünce iliklerine kadar ürperdiler

Varna meydan muhârebesi neticesinde Avrupa'da birçok mühim yerler ele geçirilmiş ve yüzyıllar boyu Osmanlılar'ın hâkimiyetinde kalmıştır. Bu zaferle II . Murâd, Osmanlılar'ı eski haşmetine ulaştırmıştır.

Sultan II. Murâd Han'ın kazandığı en parlak zafer **II. Kosova harbidir**. Zîrâ bu harp neticesinde haçlıların taarruz rûh ve kâbiliyyeti tamamen kırılmış ve 150 sene yerlerinden kıpırdayamayacak bir hâle gelmişlerdir.

Haçlıların, Varna'nın öcünü almak ve Osmanlı'yı Avrupa'dan söküp atmak maksadı ile çıkardıkları II. Kosova harbi, üç gün üç gece sürmüş ve hemen hemen bütün haçlı ordusu kılıçtan geçirilmiştir. Düşmanın ünlü kumandanı Jan Hunyad bile, hayatta kalabilen pek az sayıda askeri ile savaş meydanından bir gece yarısı kaçarak canını zor kurtarabilmiştir. Sultan II. Murâd Han, vefâtından evvel, birgün etrafı dolaşmaya çıkmıştı. Bir köprünün başında dervişlerden birine rastladı. Selâm verdi . Derviş, selâmı aldıktan sonra Sultan'a yaklaştı ve fısıltı hâlinde:

„-Sultanım! Vâden yakındır; duâ ve tevbelerini artır!.. „ dedi.

Sultan, dervişe teşekkürde bulunup duâlar eyledi. Zîrâ kendisine ölümü hatırlatanları çok sever, Allâh Teâlâ'nın rızâsı istikâmetinde yapılan nasîhat-leri can kulağı ile dinlerdi.

Sultan, dervişle olan bu konuşmasından bir müddet sonra hastalandı. Hazırladığı vasıyetnâmesini çıkarıp Çandarlı›ya verdi ve oğlu Şehzâde Mehmed'i kendi yerine sultan olarak tâyin etti.

Osmanlı topraklarını 880.000 km²'ye çıkarmış bulunan II . Murâd Han, üç gün hasta yattıktan sonra vefât eyleyip Cenâb-ı Hakk'ın sonsuz rahmetine müstağrak oldu

Rahmetullâhi Aleyh!..

Mekke Fethi Çerçeveli

Gönüllerin Fethi

Âdem Saraç

email: vardisarac@yahoo.com.tr

Rasûlüllah *sallallahu aleyhi ve sellem* ferman buyurdular; ***"Allah'a ve Âhiret gününe îmân edenler, Ramazan'da Medine'de olsunlar!"*** [1]

Rasûlüllah Aleyhisselâm'ın buyruğuna, şehirli-köylü-bedevi, kadınıyla-erkeğiyle, yaşlısıyla-genciyle, özürlüsüyle-sağlıklısıyla, çocuklara varıncaya kadar bütün Ashâb aynı cevabı vermişlerdi: *"Semi'nâ ve ate'nâ"* yani *"işittik ve itaat ettik!"* Sadece sözle yetinmemişler, hiç zaman geçirmeden emre itaat etmişlerdi.

Rasûlüllah'ın çağrısına koşan Sahâbîler örneği ile çağrıya icabet mükellefiyetimiz çerçeveli gönül fetihlerimiz! Ne zaman, nerede ve hangi durumda olursak olalım, hiç bir bahane öne sürmeden çağrıya icabet etmekle mükellefiz. Yarın, sonra; işim bitince, dönüşte, vs gibi hatalara düşmeden; hastayım, müsait değilim, işim var, vs gibi bahaneler öne sürmeden, çağrıya hemen icabet etmeliyiz!

Zahiri sebep; müşriklerin Hudeybiye anlaşmasını ihlal ederek, Rasûlüllah Aleyhisselâm'ın müttefikleri olan Huzaa Kabilesi'ne baskın verip, katliam yapmaları!

Mânevi sebep; başta Kâbe olmak üzere, Mekke ve çevresini bütün putlardan arındırmak, müşrik otoritesine son vermek; **Mescid-i Haram merkezli**, bütün cihana **Tevhîd akidesini hâkim kılmak**! İslâm nurunu söndürmek, durdurmak veya yok etmek isteyenlerin, bütün direnişlerini kırmak!

Sahâbîler yeni bir fetih için, büyük bir coşkuyla Medine'ye akın ediyorlardı. Pınarlar dere, dereler nehir olmuş; Medine denizinde toplanmaya başlamıştı…

Rasûlüllah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in emriyle harekete geçen İslâm ordusu, **nûrdan bir ırmak** gibi **akıp** giderken, yol boyunca yeni **nûr ırmakları** katılıyordu. Sahâbîler ordusu **on bin** kişiyi bulmuştu. [2]

Nûr ordusu, geçtiği her yere de nûr saçıyordu. Müslümanların her saniyesi, Müslüman davranışlarla bezeliydi. Yol boyu hiç aksatmadıkları tekbir ve zikirlerle yolu açıyorlardı âdeta!

Geçtikleri yerlerde hiçbir şeye zarar vermedikleri gibi, merhamet pınarları ile yanık yürekleri suluyorlardı. Öyle ki, yol ortasında yavrularını emziren anne köpeğe karşı gösterilen merhamet, ancak bu merhamet ordusunun merhametiydi. Koskoca ordu, köpeği rahatsız etmemek için, yoldan çıkarak dağ yamaçlarından geçtiler! [3]

Medine denizi Mekke okyanusuna doğru akıp giderken yollara, ovalara, dağlara sığamaz olmuştu. *"Geleceğiz"* demişlerdi Mekke'den çıkarlarken! *"Bir gün mutlaka gelecek, seni bu şirk düzeninden ve çevreni de bütün putlardan temizleyeceğiz"* demişlerdi! **Geleceğiz** demişlerdi, **geliyorlardı** işte...

Peygamber ordusu Mekke yolunda, fethetmek için Mekke'yi! Gönül ordusu gönül yolunda, fethetmek için gönülleri!

Nefretler, intikamlar, kötülükler, dikenlikler ayaklar altında! Af, müsamaha, anlayış, güllük, gülistanlık ve iyilikler başlar üstünde! Medine denizi, Mekke okyanusuna doğru nurdan bir ırmak gibi akıyordu çünkü. Yol boyu fethedilen gönüller…

Kur'ân yürüyordu yolda! Sünnet yürüyordu yolda! İslâm yürüyordu yolda! Ahlâk ve âdâb düşmüştü yola! Geçtikleri yollar, ovalar, dağlar, vadiler, her şey bu gönül ordusuna hayrandı! Müslüman, herkesin

emin olduğu emîn insan! Nûrdan güller devşiriliyor! Gül ordusu güller gibi gülümsüyor!

Mekke bekliyordu onları! Kâbe bekliyordu! Peygamberler diyarı, nûrun kaynağı bu mukaddes belde, bekliyordu onları! Fethi bekliyordu.

"Nerede kaldınız, gelin artık" diyordu! Mekke'nin gözü kulağı Medine yolundaydı! *"Gelin"* diyordu Mekke, *"gelin artık"* diyordu! *"Bıktım put istilasından, putlardan ve putçulardan bıktım"* diyordu! Ve Rasûlüllah geliyordu! Ve Sahâbîler geliyordu! Ve İslâm geliyordu!

Mekke çağırıyordu onları! Gel ey İslâm, gel ey gül, gel ey gül yüzlü Gül Peygamber diyordu! Gelin ey Peygamber gülleri Sahâbîler, gelin canlar, gelin artık diyordu! Gelin ki, biz de kurtulalım sivri dikenlerin istilasından diyordu!

Rasûlüllah Aleyhisselâm, bunun için çıkmıştı yola! Sahâbe-i Kirâm, bunun için düşmüşlerdi yola! Geliyorlardı işte, geliyorlardı! Yola çıkmışlardı artık, az kalmıştı!

Kalpleri bir tek kalp haline gelmiş bir topluluk olarak geliyordu. Gönüller, duygular, davalar birdi. Onların hepsi bir olup, birliktelik sırrına ermişlerdi. Bir duvarın tuğlaları gibi birbirlerine kenetlenmişlerdi. Geliyorlardı işte!

Sekiz yıl önce her şeylerini Allah rızası için terk edip çıktıkları Mekke'ye, yine Allah rızası için dönüyorlardı. Mekke'ye dönüyorlardı; Peygamberler diyarına; nûrun kaynağına! Can Efendimiz'in doğup büyüdüğü şehre! Nice çile ve işkencelerle çıkarıldıkları Mekke'ye!

Mekke'deki **özel görev**ini bitiren Rasûlüllah'ın sevgili amcası Hz. **Abbâs** *radıyallahu anhu* da, Medine yakınlarında İslâm ordusuna yetişerek, Son Peygamber'in son muhâciri oluyordu! [4]

Mekke'ye 16 km. uzaklıktaki Merruzahran'a ordugâh kurulmasını emreden Allah'ın Rasûlü, yine ferman buyurdular; ***"Her biriniz (ayrı ayrı) birer ateş yakınız!"*** [5]

On bin adamın yaktığı on bin ateş! Kandiller yıldız yıldız parıldadı. Sahâbîler nûr yumağı! **Nûr ordusu** secde-i şükranda! Mekke halkı henüz gaflet uykusunda!

Merruzzahran'da üç lider îmâna koşuyor; Ebû Süfyân, Hakîm bin Hizâm, Büdeyl bin Verka! Önce gönülleri fethediliyor Mekke liderlerinin! Cihana hayat veren bakışlar ve O'nu gören gözler! O gül yüzde ve o nûr gözlerde yeniden hayat bulanlar!

Buraya kadar büyük bir yolcu kafilesi gibi hareket eden İslâm ordusu, Rasûlüllah Aleyhisselâm'ın emriyle düzenli intikal vaziyeti aldı. Bütün birlikler yerlerini alarak, sancaklar ve bayraklar açıldı. Bütün bunlar çarçabuk oldu ve meşhur resmi geçit başladı. Ebû Süfyân ve arkadaşları hayret ve dehşette içinde Mekke'ye elçi sıfatıyla dönüyordu artık! [6]

Merruzzahran mevkiinde resmigeçit esnasında Hz. Sa'd bin Ubâde'den alınan sancağın oğlu Hz. Kays'a verilmesi olayı çerçevesinde, cemiyet-cemaat ve teşkilatçılık gönül fetihlerimiz! Sa'd bin Ubâde kötü niyetli değildi. Peygamber sevgisi adına bir yanlışa düşmüştü.[7] Cemiyet-cemaat ve teşkilatçılıkta ferdiyetçilik olmaz, olmamalı! Ferdi-kişisel görüşler değerlendirilmeli, fakat fertler-kişiler kendi görüşlerini cemiyet-cemaat ve teşkilat üzerinde görmemeli. Kaldı ki, cemiyetler de fertlerden oluşur.

Sancak değişimde öne çıkan incelikler! Hz. Sa'd bin Ubâde'nin tavrı karşısında almamız gereken ders! Yorum yok, mazeret yok, amalar-mamalar yok! Mutlak itaat var! Şahsîlik-fevrilik-benlik yok! Cemiyet-cemaat-teşkilat adamı olmak!

Dönüyorlardı işte! Hem de kendilerini canı gönülden sarıp sarmalayan **Ensâr** ile! **Muhacir**leri en zor günlerinde bağırlarına basan, yurtlarını **sığınak**, evlerini **barınak** yapan; onları kendilerine **tercih** eden, her şeylerinden üstün tutan, o şerefli Ensâr ile beraber!

Ellerindeki zafer sancaklarıyla gökler dalga dalgaydı! Bütün gözler Mekke ufuklarında, gönüller fokur fokur, dillerde zikir ve tekbir!

Allah'ın askerleri, **Muhâcir ve Ensâr'ın hepsi!** Bu gelen İslâm'dır! Bu gelen îmândır, ilimdir, ameldir, ihlâstır, nûrdur! Bu gelen güldür; gül! Bu gelen **Allah'ın Rasûlü**'dür! Bu gelen **adıyla sanıyla Sahâbîler**'dir; **Sahâbe!** Beri durun bre!

Mekke nihayet Rasûlüllah ile Sahâbîlere kucak açıyor! İşte, Mekke nihayet Rasûlüllah ve Sahâbîler ile şerefleniyor!

Ya biz? Biz ne zaman şerefleneceğiz acaba? Rasûlüllah Aleyhisselâm ile ne zaman şerefleneceğiz? Ashâb-ı Kirâm Efendilerimiz ile ne zaman şerefleneceğiz? Ne zaman ve nasıl buluşacağız onlarla? Gönül Mekkelerimizi kim fethedecek? Biz hangi gönül Mekkelerini fethettik acaba?

Gönül Fâtihi olmak için hazırlanmak! Gönülleri, gönlün gerçek sahibine vermek! İşte asıl mesele bu! Hicret ideali olmayanın muhâcir sıfatı olmayacağı gibi, gönülleri fethetme ideali olmayanların da Fâtih sıfatları olmayacaktır!

Müslümanlara müjdelenen **fetih günü** gelip

çatmıştı işte! Müşriklere tutunacak hiç bir dal kalmamıştı. Kapalı göz ve gönüllerini İslâm nûruyla açmanın zamanı gelmiş de geçmişti. Peygamber ordusu, tekbir sesleriyle yeri göğü inleterek, dört bir yandan Mekke içlerine doğru, nûrdan ırmaklar gibi akıyordu.

Mekke'de büyük bir şok, dehşet, korku, endişe ve telaş! Olmazlar, olamazlar; olması asla mümkün olmayanlar oluyordu! Şehirlerinin dört bir yandan sarıldığını bir anda görüyorlar ve büyük bir şoka giriyorlardı! Önce dört bir yandan tekbir sesleri duyuldu! Dalga dalga yayılarak, bütün her tarafı kuşattı! Hemen ardından da yine bütün her tarafı kuşatmış olarak tekbirlerle gelen nûr ordusu! Yer gök inliyordu sanki...

Hiç kimsede karşı koyacak bir güç ve kuvvet yok artık! Herkes başının çaresine bakma telaşına düştü! Büyük bir korku ve dehşetle Mescid-i Haram'a ve Ebû Süfyân'ın evine koşuyorlardı! Büyük bir kısmı da kendi evlerine kapanıp, kapı ve pencere aralarından bakarak, olan biteni anlamaya çalışıyorlardı! İçlerinden bir kısmı da kaçıp dağlara sığınarak, oradan görebildikleri kadarı ile dehşetle seyrediyorlar olanları![8]

İşte onlar, şu an vatanlarına ve orada kalan ailelerine dönenler; az iken çoğalmışlar, zayıfken kuvvetlenmişlerdi! Hem öyle ki, kimse karşı koyacak cesareti gösterememişti. Dün onları Mekke'den çıkarma deliliğini gösterenler, bugün boyun eğmiş ve teslim olmuş akıllılığı ile karşılıyorlardı! Küçük bir grup karşı koymuş, fakat onlar da fazla dayanamadan geri çekilip kaçmışlardı!

Bütün her tarafı inleten bir hakikat… **"Allah'tan başka ilah ve mabud yoktur. Bir olan O'dur. Vadini gerçekleştiren O'dur. Kuluna yardım eden O'dur. Askerlerine kuvvet veren O'dur. O'na karşı toplanmış bulunan kabileleri bozguna uğratan da yalnız O'dur. Allah'tan başka ilah ve mabud yoktur!"**[9]

Rasûlüllah Aleyhisselâm önderliğinde büyük fethe doğru ilerleyen İslâm ordusu! Muhâcirler ile Ensâr, gözlerinden bile sakındıkları önderlerinin önünü, arkasını ve her tarafını sarmışlardı! Önü arkası, sağı solu, bütün her taraf Sahâbî ordusu ile Kâbe'ye doğru ağır ağır ilerlemeye başladılar!

Emektar devesi **Kusvâ** üzerinde Mekke'ye giren Rasûlüllah Aleyhisselâm'ın etrafındaki Sahâbîler, yıldızlar gibi parıldıyorlardı! Bu **yıldızlar** arasında Efendimiz de, bir **güneş** gibi parlıyordu! Tam bir intizam ve tevazu içinde, adım adım Beytullah'a yaklaşıyorlardı.

Büyük bir tevazu ile başını secde edercesine iyice eğmiş; **"Ey Allah'ım! Hayat, ancak âhiret hayatıdır"** buyurarak, sevgili Ashâbı ile beraber **Fetih Sûresi**'ni okuyordu.[10]

Nasipsiz müşriklerin elebaşçıları ise, kuytu yerlerde, dağ başlarında bu güzel görüntüye ve bu ulvi sese kulak tıkayarak, böylesine müthiş bir manzarayı görmemek için, gözlerini bile kapatmışlardı!

Böylesine ulvi ve o nispette de nûranî bir manzara ile nûr ordusu, gönül dolusu bir aşk ile **Telbiye** getirerek Beytullah'a vardılar! Dualar buram buram yükseliyordu yüceler yücesine! Yüzlerde, gözlerde, özlerde tebessüm ile girmişlerdi gönüllere! Çıkışları bir başka olmuştu, girişleri bir başka!

Yıllardır nasipsizlik dikenliğindeki sivri dikenler, bunca canı incitmişlerdi! Şimdi ise korku ve dehşetle çarpan kalpler onlarındı! Korku ve dehşetle açılan gözler de onların! Artan bir korkuyla içlerindeki feryat yüzlerine yansıyordu; Bize ne yapacaklar acaba, halimiz ne olacak şimdi diye korkunç sorular soruyorlar, olanlara da inanamıyorlardı hâlâ bir türlü! İntikamcılar, hâlâ intikamdan korkuyorlardı! Merhameti bilip tatmayanların, merhametten nasibi olmayanların, merhamet düşünceleri bile yoktu! Bu yüzden korkuları çok büyüktü.

Fakat bu gelen intikam ordusu değil, **şefkat ordusu**ydu. **Rahmet ve merhamet ordusu**ydu. Etrafını yakıp yıkan, herkesi kılıçtan geçiren kin ve kan ordusu değil, göz ve gönüllere şifa dağıtan merhamet ve **nûr ordusu**ydu. Ama hâlâ idrak edemeyenler vardı bunu. İdrak edip de gözyaşlarına

"Allah'tan başka ilah ve mabud yoktur. Bir olan O'dur. Vadini gerçekleştiren O'dur. Kuluna yardım eden O'dur. Askerlerine kuvvet veren O'dur. O'na karşı toplanmış bulunan kabileleri bozguna uğratan da yalnız O'dur. Allah'tan başka ilah ve mabud yoktur!"

boğulanlar da vardı tabii!

Şehrin büyük bir gürültüye boğulacağını, intikam kılıçlarının şakırdayacağını, öç oklarının vınlayacağını, sert vahşi naraların atılacağını, ortalığı at kişnemesi ve deve böğürmesinin yanında, kanın sel gibi akıp, Mekke'nin de yağmalanacağını düşünüp korku ve dehşetle ürperirlerken; bütün bunların olmadığını hayretle görmüşlerdi.

"Hiç kimseye zarar verilmeyecek! Karşı koymayanlar öldürülmeyecek! Kan dökülmeyecek! Şehir yağmalanmayacak! Ganimet ve esir alınmayacak! Karşı koymayanlar emniyette olacak!" [11]

Bu ses, dehşetle açılan gözlere **imdat**, korkulu bütün yüreklere de **şifa** oldu. O **şifa sultanı**ydı öyle ya! Bu ses, büyük bir korku ve dehşetle evlerine kapananları, **ümit**le dışarı çıkardı. Karşı koymayı düşünenleri bu duygularından vazgeçirdi. Nasipsizlik dikenliğinde hayatlarını heba edenler, duyduklarına ve gördüklerine inanamıyorlardı bir türlü! Rasûlüllah Aleyhisselâm'ın müjdesi dalga dalga bütün Mekke'ye yayılmıştı…

Mekkeliler, daha önce yaptıklarından dolayı her şey beklerken, hiçbir şey olmamıştı! Gönüller bir başka coşmuştu o an! Dikenlikler gülistana dönüşmeye başladı! Sivri dikenlerden boy boy güller filiz verdi! Gönüller bir başka fethe yöneldi…

Yüreklere işleyen bir âyeti ile yerlere serilen putlar ve put zihniyeti! ***"Hakk geldi, bâtıl zâil oldu. Bâtıl (zaten) her zaman zâil (yok) olmaya mahkûmdur!"*** [12]

Bütün mesele Hakk üzere olmak öyle! Halk'ı yaşamak! Hakk'ı hâkim kılmak! Hakk gelince bâtıl yok olur öyle ya! Hakk'dan uzaklaşınca bu sefer de bâtıl hâkim olur! Öyleyse hep Hakk üzere olalım ve hep Hakk üzere kalalım!

Büyük fethin ardından, bir zamanlar *"Ehad, Ehad"* yani *"Allah birdir, Allah birdir"* dediği için, işkencelerin en çekilmezini çeken Hz. Bilal *(ra)*, şimdi Efendimiz'in emriyle mübarek Kâbe'nin tepesine çıkıyor ve haykırıyordu bütün gücü ile **"Allahu Ekber, Allahu Ekber!"** diye! Ve yayılıyordu bütün cihana; **"Lâ İlâhe İllellah!"** [13]

Ve Fetih gecesi! Sabaha kadar süren Tekbir, Tehlîl, şükür secdeleri! Kâbe'nin yanında açıkça ve rahatça kılınan namaz! Kâbe'yi doyasıya tavaf! Aşk, vecd ve şevk içinde devam eden zikir ve şükür!

Oluşumlardan **oluşumlar**! Yürek eriten tablolar! Ashâb-ı Kirâm'da **muhabbet** ve **aşk** zirve yaparken, müşrikler şaşkınlık şoku yaşıyorlardı! Asîl insanların asîl davranışları, âsileri bile asîl yapacak derecede engin!

Kâbe'nin içi, dışı ve çevresi putlardan temizleniyor! Gönüllerimizin de içi, dışı ve çevresi her türlü günahtan temizlenmeli!

Peygamberler Peygamberi, Kâinatın Efendisi, Gönüller Sultanı Kâbe kapısında! Mekke bütün halkıyla O'nun karşısında sus pus olmuş, idam fermanını bekliyor!

Rasûlüllah *sallallahu aleyhi ve sellem* her şeyden önce Allah'a hamdü sena etti. Allah'ın yardımından bahsetti. O meşhur **Fetih Hitabesi**ni ile gönülleri fethettikten sonra, bakışlarını kurbanlık koyunlar gibi bekleyen kalabalığın üzerine çevirdi.

Hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Nefes bile almamaya çalışarak, pür dikkat kesilmişlerdi. Ne olacaktı acaba? Ne diyecekti şimdi?

"Ey insanlar! Biz, sizi, bir erkekle bir kadından yarattık. Ve birbirlerinizle tanışasınız diye, sizi milletlere, kabilelere ayırdık. Haberiniz olsun ki, Allah katında en şerefliniz, en takvalı olanınızdır. Muhakkak ki Allah, (her şeyi) hakkıyla bilendir. Her şeyden haberdardır" âyetini okudu. [14]

Sonra da *"iğne atsan yere düşmez"* tablosu çizen insanlara uzunca ve manidar baktı! Kimdi onlar peki, kimlerdi? Onlar, ah onlar…

Peygamberliğine kadar ***Muhammedü'l-Emîn*** diye O'nu bağırlarına basanlar! Peygamberlik gelince, önce adam yerine koymayanlar! Sonra alay edenler! Hakaret edenler! Eziyet ve işkence edenler! Yollarına diken, üst başına toz toprak ve pislik atanlar! Namazda secdeye vardığında, üzerine pis deve işkembesi koyanlar! Önceleri ***Emîn*** dedikleri halde, sonraları mecnun, sihirbaz ve büyücü diyenler! Uğruna baş koyduğu davasını dünyalıklarıyla satın almaya çalışanlar! Kendisine ve Sahâbîler'ine her türlü işkence ve eziyeti yapanlar! Eziyet ve işkencelerle Sahâbîler'den bazıları öldürenler! Abluka ve boykot ile ölüm vadisine sürenler! Mekke'de Müslümanlara hayat hakkı tanımayanlar! Önce Habeşistan'a sonra da Medine'ye hicrete mecbur bırakanlar! Oralarda da yakalarından düşmeyip, peşlerini bırakmayanlar! Bedir, Uhud, Hendek, Hudeybiye... Her yerde ve her fırsatta ölümüne saldıranlar! Kısacası; dillerini, ellerini ve her türlü silahlarını Müslümanlar üzerine acımadan kullanan; zalimler, hainler, katiller, canavarlar... Bütün bunların karşısında, onların da kurtuluşu için çırpınan Rahmet Peygamberi ve O'nun sevgili Ashâbı...

Sadece ses soluk değil, nefesler dahi tutulmuş;

herkes olduğu yere çakılıp kalmıştı! Şimdi ne olacaktı acaba? Yıllardır dillerini, ellerini ve kılıçlarını Rasûlüllah ve Ashâbı üzerine kullanan, mağrur başların sahipleri, şimdi nasıl da ezilip büzülüyorlardı öyle! Yıllardır yapmadığını bırakmayan müşrikler, şimdi kuzu gibi teslim olmak zorunda kalmışlardı işte!

"Ey insanlar! Şimdi size nasıl bir muamele edeceğimi umuyorsunuz?" [15]

"Sen'den hayır umuyoruz! Af ve müsamaha umuyoruz! Çünkü Sen, iyi bir kardeşsin ve iyi bir kardeşin oğlusun!" [16]

21 yıl süren direniş ve amansız düşmanlıktan sonra, yaptıkları itiraf bu! İyi ama şimdiye kadar nerede idiniz? İyi bir kardeş ve iyi bir kardeş oğlu değil miydi şimdiye kadar? Şimdi mi, aklınız başınıza geldi?

Rasûlüllah Aleyhisselâm böyle demedi tabi! İnsanlık tarihinin şimdiye kadar hiç benzerini görmediği, bundan sonra da asla göremeyeceği bir gönül zenginliği ile Gönüller Sultanı şöyle ferman buyurdular…

"Ben, size ancak Yusuf'un kardeşlerine dediğini diyorum. *'Artık bugün geçmişten dolayı kınama, azarlama ve hesaba çekme yoktur! Allah sizi bağışlasın!'* Haydi gidiniz! Hepiniz serbestsiniz!" [17]

Şefkat, merhamet, sevgi ve muhabbetle verilen büyük müjde! Ve fethedilen bütün gönüller! Kin, intikam ve öfke canavarının hepsi eriyor gönüllerde! Onlar da artık giriyorlar Sahâbîler arasına! Dikenlerden ve dikenliklerden güle dönüş! Gülü görüş, gülü kavrayış ve güllerden birer gül oluş sırrı yaşanıyor Mekke'de artık!

Büyük Fetih, fethedenler ve fethedilenler! Gözlerini ve gönüllerini fethe açanlar! Gönül ve gözlerin fethini gerçekleştirenler! Fırsat bekleyenler! Fırsatı iyi değerlendirenler!

Fethe açmayanlar, açılamayanlar! Fırsatı kaçırıp değerlendiremeyenler! Fethe ve Fâtih'e kapalı olanlar, kapalı kalanlar ve kapalı ölenler!

Genel af ile gelen genel dönüş ve genel oluş! Bu bir gönül fethiydi! Gönüllerin fethiydi bu! O gün, hicretin sekizinci yılı, Ramazan ayının 20-21. günüydü.

Şafak sökünce, güneşin doğuşuna kim mani olabilirdi ki? Bu, o zaman böyleydi! Bu zamana kadar da böyle geldi! Bundan sonra da böyle gidecektir! Daha doğrusu biz de böyle götürmeliyiz!

Biz de fethedelim artık gönül memleketimizi! Kuşanalım artık Kur'ân ve Sünnet'i! Örnek alalım Peygamber ve Ashâbı'nı! Allah yolunda malı, kabileyi, toprağı, vatanı, çoluk çocuğu ve sonunda da canı feda etmek; işte İlahi nizama giden yol!

İslâm, İslâm'a göre yaşanmalı! Çünkü gerçek anlamda İslâm olmadan, gerçek zafere de erişilemez! Her halimizle Allah'a kulluk sırrı yani! Can feda etmeden, bedel ödemeden, kurban olup kurban vermeden; kapısında kul olup, Allah yolunda her şeyimizi ortaya koymadan kulluktan söz edilemez!

Ya biz? Biz bu işin neresindeyiz acaba? *"Hak geldi!"* Bize de geldi mi Hakk? *"Bâtıl gitti!"* Bizden gitti mi bâtıl? *"Nûr geldi, ışık geldi aydınlık geldi; karanlık çekip gitti!"* Bize de geldi mi nûr, geldi mi ışık, geldi mi aydınlık; bizden de gitti mi karanlık?

Yaptığımız nedir bizim? Sadece tarihi olayları yazmak, anlatmak veya okuyup dinlemek mi? Yaşayabildik mi onlar gibi? Değerlendirebildik mi bize emanet edilen zamanı? Gönül Mekke'mizi

fethedebildik mi acaba? Gönül Kâbe'miz ile aramız nasıl? Fethedelim inşallah; fethedelim artık!

Öyleyse ey nefsim ve ey gül adayları! Gönül fethindeki incelikleri, inceden inceye inceleyerek, her birimiz bir an önce kendi gönüllerimizin, sonra aile efradımızın ve sonra da ulaşabildiğimiz kadar bütün çevremizin Fâtih'i olmaya gayret gösterelim! Bütün her taraf sivri dikenlerle kuşatılsa da, Gül; Gülün Gülüdür! Diken istilasına rağmen, bizim dikenlere takılma lüksümüz yoktur! Gül'e hasret gönüllere gül serpelim artık!

Salât ve selâm olsun Gül yüzlü Gül Peygambere! Salât ve selâm olsun Gül Peygamber etrafında pervane dönen rengârenk güllere; Ashâb-ı Kirâm'a...

Selâm olsun Hakk'a tabi olanlara...

(Dipnot)

1 **Önemli not**: Bu yazı, Aalen Fatih Cemiyeti salonunda, Mekke ve Gönüllerin Fethi programında genciyle-yaşlısıyla, hanımıyla-erkeğiyle Aalen gül dostlarıma 10 yılı aşkın bir süredir sunduğum Mekke ve Gönüllerin Fethi sunumunun genel bir özetidir. Bu vesileyle, gerçekten gönüllerin fethine vesile olması duâsıyla, bütün cemaati saygı, sevgi ve muhabbetle selâmlarım. Âdem Saraç

Vakıdî, **el-Megâzî**, c. 2, s. 796.

2 Zührî, **Megâzî**, s. 86.

3 Halebî, **İnsânü'l-Uyûn fî Sîreti'l-Emîni'l-Me'mûn**, c. 3, s. 10.

4 İbn Seyyidü'n-Nâs, **Uyûnü'l-Eser fî Fünûni'l-Megazi ve's-Siyer**, c. 2, s. 167.

5 Beyhâkî, **Delâîlü'n-Nübüvve**, c. 5, s. 39.

6 İbn Hişâm, **es-Sîretü'n-Nebeviyye**, c. 4, s. 46.

7 Kastallânî, **el-Mevâhibü'l-Ledünniye**, c. 1, s. 196.

8 Diyarbekrî, **Târihu'l-Hâmis fî Ahvâl-i Enfüsî Nafis**, c. 2, s. 83.

9 Abdurrezzak, **Musannef**, c. 9, s. 281; Ebû Ubeyd, **Kitâbu'l-Emvâl**, s. 160.

10 Zürkânî, **Mevâhibu'l-Ledünniye Şerhi**, c. 2, s. 321.

11 Belâzürî, **Fütûhu'l-Buldan**, c. 1, s. 46; İbn Hazm, **Cevâimu's-Sîre**, s. 230.

12 Kur'ân-ı Kerîm, **İsrâ**, 17/81.

13 Ezrakî, **Ahbar-u Mekke**, c. 1, s. 274.

14 Kur'ân-ı Kerîm, Hucurât, 49/13.

15 İbn Kayyım el-Cevziyye, **Zâdü'l-Me'âd fî Hayri Hedyi'l-İbâd**, c. 2, s. 184.

16 İbni Haldun, **Târih**, c. 2, s. 45.

17 İbn Sa'd, **et-Tabakâtü'l-Kübrâ**, c. 2, s. 142.

Yelkovan ve Ben

Bir varmış bir yokmuş, gel zaman git zaman,
Ben hep ondan kaçarken, peşimdeymiş yelkovan
Bir gün beni tutup da, dedi kaçış nereye?
Dedim: Ölümden uzak , herhangi bir beldeye
Meğer bizim yelkovan, irtihalle ortakmış
Asıl amaç mevlaya, hakiki kul olmakmış
Dedi: „Kaçış beyhude, bir tebessüm ekleyip,
Ömür böyle geçer mi? Azrail'i bekleyip
Bence artık kendini, hamakâtla kandırma,
Bedbaht bir hal tavırla, lainleri andırma
Kendine gel toparlan, hakka çevir yüzünü,
Masivadan arınıp, bekle mahşer gününü
Nefsini terbiye et , ruhu doyur zikirle
Yanlışa baş kaldır ki, gönlü besle fikirle
Bende elbet bilirim, dünya çile, zahmettir
Lakin ebed bizimdir, ve sonumuz rahmettir
Haram tek bir kelime, yalnız iki heceli,
Lakin bil ki günahlar, geciktirmez eceli
Nasıl güneş eritir, karlarını dağından
Haramlar da süpürür sevapaları sağından
Ben ki usûl bilirim, bol keseden sallamam
Tik-tak benim lisanım, başka şeyden anlamam
Amma şunu bilesin, geçti ömrün yarısı
Ölüm sana hep yakın, laf-ı güzaf gayrısı
Benim adım yelkovan, tek kardeşim akreptir,
Her müminin görevi , Rabbe kulluk etmektir
Sen çiçeği burnunda, pek de güzel bir kulsun
Ister isen Hak yolu, kolaylıkla bulursun
Bakmak görmek değildir, görenlerden olasın
Bir nazarla Rabbini , ilel ebet bulasın
Benim sözüm bu kadar, bundan gayrı laf etmem,
Bil ki zaman kıymetli, tek bir anı zay etmem"

Çekti gitti yelkovan, arkasına bakmadan,
Vakit akıp gidiyor, hiç bir kulu takmadan!
Ey dostlarım yelkovan, gerçekten de haklıymış
Tek hakikat ve gerçek kulun ölüm anıymış
Kıssa buydu anlattık, ölümümüz hayrola
Şimdi haydi düşünün, hisse acep ne ola?
Virgülleri biz koyduk, siz sonunu getirin
Lütfedip de kıssayı, bir zahmet siz bitirin!

M. Furkan Uzun

Mezhepler Tarihi -2-

Hanefi

Hanefi mezhebi, İmam-ı A'zam Ebu Hanife'nin yoludur. Ehl-i sünnet itikadında olan Müslümanlardan, amellerini, ibadetlerini bu mezhebin hükümlerine uyarak yapanlarına "Hanefi" denilir. "Hanif", doğru yolda olanlar; "Ebu" da, baba demektir. "Ebu Hanife", doğru yolda olanların babası, reisi manasına kullanılmıştır. (İmam-ı A'zam)

Hanefi mezhebinin kurucusu:

İmam-ı A'zam Ebu Hanife'dir. İmam-ı A'zam 699 tarihinde doğup, 767 tarihinde vefat etmiştir. Din bilgilerini, hocası Hammad bin Ebi Süleyman'dan öğrendi. Hammad'ın hocası İbrahim Nehai idi. O da Alkame bin Kays'tan öğrendi. Alkame'nin hocası Abdullah ibni Mes'ud'dur (radıyallahü anh). Bu zat, Eshab-ı kiramdan olup, din bilgilerini Peygamber efendimizden öğrenmiştir.

İmam-ı A'zam Ebu Hanife, 4000 kişiden ilim öğrenmiştir. Fıkıh bilgilerini toplayarak, kısımlara, kollara ayırdığı ve usuller, metodlar koyduğu gibi Resulullah'ın ve Eshab-ı kiramın bildirdiği itikad, iman bilgilerini de topladı, yüzlerce talebesine bildirdi ve Ehl-i sünnetin reisi oldu. Fıkıhta beş yüz binden fazla mesele çözdü, kaideler ve usuller koydu. Bütün dünyada tatbik olunan İslami hükümlerin dörtte üçü İmam-ı A'zam'ındır. Kalan dörtte birinde de ortaktır. İslamiyette ev sahibi, aile reisi odur. Diğer bütün müctehidler (mezheb alimleri), onun çocukları gibidir.

Hanefi mezhebindeki usul:

İmam-ı A'zam'ın, talebelerinin ve kendisine sual soranların dini müşküllerini hallederken ortaya koyduğu ve takib ettiği usuller, Hanefi mezhebinin temel kaideleri olmuştur. İmam-ı A'zam, dini müşküllerin halinde sırasıyla şu kaynaklara, yollara başvurmuştur:

1. Kur'an-ı kerim ve hadis-i şerifler: İmam-ı A'zam da, diğer müctehidler gibi, bir işin nasıl yapılacağını, Kur'an-ı kerimde açıkça bulamazsa, hadis-i şeriflere bakardı. İctihadlarında Peygamberimizin sünnetine tabi olmakta, herkesten ileri gitmiş, mürsel hadisleri bile müsned hadisler gibi sened olarak almıştır. (Hadis)

2. İcma ve Sahabe kavli: Bir iş hakkında hadis-i şeriflerde de açıkça hüküm bulunmazsa, bu iş için (icma) var ise, öyle yapılmasını emrederdi. İcma, sözbirliği demek olup, bir işi, Eshab-ı kiramın hepsinin aynı suretle yapması veya söylemesi demektir. İmam-ı A'zam, Eshab-ı kiramın sözlerini, kendi kavillerinin üstünde tutmuştur. Onların, Peygamberimizin (sallallahü aleyhi ve sellem) yanında, sohbetinde bulunmak şerefiyle kazandıkları derecelerin büyüklüğünü, herkesten daha iyi anlamıştır. (İcma)

3. Kıyas: Bir işin nasıl yapılması lazım olduğu, icma ile veya Sahabe sözü ile de bilinemezse, kendisi kıyas yaparak hüküm verirdi. Onun bu kıyas yoluna, "re'y yolu" veya "ictihad" da denir (İctihad). Kıyas, Kur'an-ı kerîm ve hadîs-i şerîflerde hakkında açık hüküm bulunmayan bir işi, hakkında açık hüküm bulunan bir diğer işe benzeterek hükme bağlamaktır. (Kıyas)

4. İmam-ı A'zam, nasslardan (ayet ve hadislerden), icma ve kıyastan başka istihsan ve örfler ile

de hüküm verirdi. Bu kadar var ki, örfün, İslamiyette yasak olduğu açıkça bildirilen bir hükme aykırı olmaması lazımdır.

İstihsan: Daha kuvvetli görülen bir husustan dolayı, bir meselede benzerlerinin hükmünden başka bir hükme dönmektir. Yani dînen mûteber olan bir tercih sebebine dayanarak, bir delîli buna aykırı düşen başka bir delilden üstün tutup, buna göre hüküm vermektir.

İmam-ı **A'zam'ın talebeleri ve mezhebinin yayılması:**

İmam-ı A'zam'ın yetiştirdiği talebelerin sayısı yaklaşık 730 civarındadır. Bunların birçoğu, din bilgilerinde ictihad derecesine yükselmiştir. Oğlu Hammad, talebelerinin ileri gelenlerindendir. İmam-ı Ebû Yûsuf ve İmam-ı Muhammed Şeybanî, iki yüksek talebesi olup "İmameyn" lakabı ile meşhur olmuşlardı. Bir dînî meselede İmameynin ictihadı, İmam-ı A'zam'ın ictihadı ile eşit tutulurdu. Hanefî mezhebindeki bir müftî, İmam-ı A'zam'ın sözüne uygun fetva verir. Aradığını onun sözünde açıkça bulamazsa, İmam-ı Ebû Yûsuf'un sözünü alır. Onun sözlerinde bulamazsa, İmam-ı Muhammed Şeybanî'nin sözlerini alır. Ondan sonra İmam-ı Züfer, daha sonra Hasan bin Ziyad'ın sözünü alır. Her asırda Hanefî mezhebinde çok yüksek alimler yetişmiştir. Evliyanın büyüklerinden Muhammed Şaziliyye, İmam-ı Rabbanî gibi zatlar bu mezhebe bağlıydılar. Osmanlılar zamanında yetişen alimlerin çoğu Hanefî mezhebindendi. Molla Fenarî, Molla Güranî, Ahmed ibni Kemal Paşa, Ebussuud Efendi, İmam-ı Birgivî, İbn-i Âbidîn bu alimlerden bazılarıdır.

Kıssalar'la İslam

Firavun'un tanrılık iddasını reddeden ve onun tahammül üstü eziyetleri karşısında:

„Senin zulmün dünyâya aittir sen hükmünde ve davranışlarında serbestsin,nasıl olsun bizler Rabbimize döndürüleceğiz!"

diyerek iman cesaretiyle meydan okuyan sihirbazlar, Firavun'un emriyle elleri ve kolları çapraz kestirilip hurma dallarına asılmadan önce, beşeri bir acziyet gösterip iman zaafına düşme endişesiyle ellerini semaya kaldırmışlar:

„**Ya Rabbi! Üzerimize sabır yağdır; canımızı Müslüman olarak al**! „
diyerek Cenabı Hakk'a iltica etmişler ve ardından şehadetin lâhûti hazzı içerisinde Rabblerine kavuşmuşlar.

Âişe- radıyallahu anha- bir yoksula yardım ettiği zaman, yoksulun hayır duâsına karşılık aynı dua ile mukabelede bulunurdu. Kendisine:

-"Hem mal veriyorsun hem de dua ediyorsun, bu nasıl oluyor?"diye sorulduğunda şu cevabı vermiştir:

-" Onun yaptığı duânın, benim sadakamın karşılığı olmasından korkuyorum. Bana yaptığı duanın aynısını ona yapıyorum ki, sadakam halis olsun, böylece infakımın mükafatını sadece Allah'tan beklemiş olayım.

Ne muhteşem bir ihlâs numûnesi!.. Hakikaten de o mübarek insanlar ihlâslarını muhafaza edebilmek için kılı kırk yararcasına bir hassasiyet göstermişlerdir.

Salih Dülger Hocamız'la Sabah Sohbetleri

Salih Dülger

Muhterem Kardeşler,

Bir cümle var. Arapçada söyleniyor. Muhtemelen Kelam-ı Kibar. Şöyle ki:*" Bir yerin şerefi, o'nun içinde yaşayanın şerefinden kaynaklanır."*

Arzda her bir insan bazı sebeplerden dolayı bir yeri bir şekilde güzel görebiliyor. Ama gerçekten güzel olan, güzel olmasını sağlayan bir mekanın içinde bulunan güzel insanlardır. Güzel alametlerdir. Güzel işaretlerdir.

Misalen; bizim Balıkesir ilimizde bir Dursunbey ilçesi vardır ve dağın başındadır. Yani fakir gariban bir yer. Ama Dursunbey deyince heybetle söylersiniz nefretle değil. Yani bu mıntıka kendine has manevi bir iklim ve manevi bir heybet kazanmış.

Gerekçesi nedir? Orada adı Mehmet olan Allah'ın kullarından bir kul sarı renkli olduğu için Sarı Hoca diye anılmış, 1981 yılına kadar yaşamış, at sırtında kar diz boyu iken köylere ulaşmış, yaptığı bu yolculuklarda üç ayda insanlara arapça öğretmiş, islami ilimler öğretmiş, talebelere Kur'an öğretmiş edeb öğretmiş ahlak öğretmiş takva sahibi bir zat.

Hatta ilginçtir bir tarikat sahibidir ama hangi tarikata bağlı olduğunu talebeleri dahi söylememiştir. Tarikatını gizlemeyi esas saymıştır. Talebeleri her ne kadar ısrar etse de kendisi bunu söylememiş ve öğrencilerine '' Beş vakit namazınızı kılın, yalan söylemeyin, Allah'tan korkun, Allah'a itaat edin, dürüst insanlar olun.'', diye nasihatlerde bulunmuştur. Hülasa çok cesur ve babayiğiy bir adamdır kendisi.

Bu yüzden şu anda Dursunbey deyince benim içim gidiyor. Orası benim için çok bereketli bir yer. Halbuki Dursunbey'de içki çok tüketilir, kumar vardır hırsızlık da vardır ama hala Sarı Hoca'nın ismi o kasabayı insanlar nazarında manevi heybeti olan bir yer olarak insanlara takdim eder.

Hakeza aynı şey Kabe'nin bulunduğu Mekke için geçerlidir. Zira burada Adem aleyhisselam yaşamıştır, İbrahim aleyhisselam burada oğlunu bırakmıştır ve burada **'Efdal-ün Nas'** yani insanların en bereketlisi, rehberimiz Hazreti Muhammed (s.a.v.) doğmuştur ve ''Mekke'yi ben sevdim demiştir''. Burası kara topraktır neticede. Yani altını gümüşü yoktur. Orada insanlara dağıtılan süslü taşlar yakutlar yoktur ama o dağın içerisindeki kara toprak insanların aklına düştüğü zaman insanlar muhabbetinden ağlamaya başlarlar. Sanat eseri olarak bakılırsa Kabe'nin ne süsü ne zineti vardır. Sade mi sade. Hiçbir fazlalık ve eksiklik bulunmayan öyle heybetli bir dört duvardır.

Dolayısıyla mekanları şerefli kılan içindeki insanların şerefidir. Aynı şekilde bu zamanlar için de geçerlidir. Zamanların da şerefini arttıran o'nun içinde yaşayan insanların namıdır. Bugün bizler bir Fatih Dönemi diyoruz, bir Halife Ömer dönemi diyoruz, bir Ömer bin Abdülaziz dönemi diyoruz.

Yani insanların belli dönemlerdeki yapmış olduğu iyilikler kötülükleri boğduğu zaman o dönem ve o zaman dilimi iyiliklere anılıyor. Değildir ki kötülükler tamamen yok oluyor. Bugün Mekke-i Mükerremede insanlar yaşıyor. İnsanın bulunduğu her yerde kötülük de vardır. Mesela yalan söyleyen var mı? Elbette var. Ama onlar şu anda hiç kimse için göze batar nitelikde olmuyor. Çünkü Mekke'de Allah'ı zikredenler Allah'a nankörlük edenlerden çok fazla. İyilikler kötülükleri katbekat aşmış durumda. Nitekim İbni Mesud (r.a.) bir hadisi şöyle rivayet ediyor:

''Son yaptığın iyilik olsun.''

Bir kötülük yaptığın zaman hemen arkasından bir iyilik yap ikisini yarıştır ve daima en üste iyiliği koy. Zira insanın son yaptığı fiil hakim olur hayata.

Nitekim biz ahir ömrümüzde son nefes için de ne diyoruz? Bütün hayatımız bir tarafa, son nefeste söylediğimiz bir kelime öbür tarafa. Son nefeste biz **''La ilahe illallah''** ve **''Eşhedü en la ilahe illallah''** demişsek bütün bir hayatımızdaki reziletler, yalnışlıklar, sakatlıklar temizleniyor .

Yani bir lahza her şeyi değiştirebiliyor. Dolayısıyla bu manada zamanlar içinde aynı şey geçerlidir. Mesela dün gece bir zaman dilimi vardı ve aslında önceki zaman dilimlerinden farksız bir zaman dilimiydi. Eğer insanlar bu gece için iyilikleri ön plana çıkarsalar hiç kimse gece ile ilgili sıkıntı duymayacak veya kötülükleriyle ismlemdirmeyecek veya anmayacak.

Dolayısıyla gecenin kendisinin kabahati yok. Gecenin sahibi de geceyi hayır ile geçirmemiz için bu zaman dilimini yarattı. Bu zaman diliminde insanlar eğer galib olarak hayrı işleseler, iyiliği yapsalar, bu zaman dilimi iyi olarak bilinecek ve yad edilecek. Nitekim Allah (c.c.)'nın ortaya koyduğu bir adet vardır. Biz bu adete **Adetullah** (Allah'ın adeti) diyoruz. Yüce Rabbimiz herşeyi önce hayır üzerine ikame eder. O işlerde şer kazanılırsa Rabbimizin muradı şer değildir.

Bu itikadi bir konudur. Hayrı da şerri de Allah (c.c.) yaratır. Fakat Allah (c.c.) hayrı irade eder sever yaratır, şerri kulun iradesi sebebiyle adalet sıfatı gereği yaratır. Eğer Allah (c.c.) inadına şer işlemek isteyen birine müdahale edip ona hayr verirse bu uğurda binbir sıkıntıya katlanan ve mükafat alacak olanın ücretinde adaletsizlik yapmış olur. Çünkü bir insan bir ömür boyu hayır işlemeye gayret sarf etmiş, bin bir türlü emek vermiş dünyada bir takım lezzetlerden kendini mahrum etmiş bazen çevresini sıkıntıya vermiş hayır işleyeceğim diye.

Öbür taraftaki illa şer işleyeceğim diye ısrar etse de Allah (c.c.) şer yaratmayıp o kişiyi de hayr işlemeye zorlasa, diğer taraftaki irade beyan edenin mükafatına haksızlık etmiş olur. Bu adalete uygun düşmez. Bu adil olmaz.

Dolayısıyla bu manada kendi nefsimiz başta olmak üzere zamanın ve mekanın sahibinin Allah (c.c.) olduğunu ve O'nun çirkin bir şey yaratmayacağını bilmeliyiz.

Yeryüzündeki en çirkin şeyin bile kainatın dengesinde bir yeri vardır. Eşyayı şerre yönelten insanın elidir. Eskiden atom bombaları, hidrojen bombaları, esrar, içki mi vardı? Tatava vardı ama o insanlar tarafından ilaç olarak kullanılıyordu. Allah bunu insanlar ondan ufak miktarda bir kullanımla menfaat sağlasınlar diye yaratmış. Ama gelin görün ki bugün dünyada bir takım ahmaklar toplumları bilmem kaç bin ton esrar ile zehirliyor.

Aslında Rabbimiz bu ürünü insanın faydasına yaratmış ama insanlar kendi elleriyle Allah'ın yarattığının tabiyatını değiştirmişler. Yaratılanın huyunu dğistirmişler. Tıpkı insanların huylarını değiştirdikleri gibi otların huyunu da değistirmişler. Hayır işlemesi gerekirken onu şerre alet etmişler.

Dolayısıyla bu manada bulunuduğumuz beldenin iyileşmesi bizim iyilikleri arttırmamızdan geçer. Bulunduğumuz zaman diliminin hayırla yad edilmesi bizim zaman dilimi içerisinde insanların gıpta edeceği işler yapmamızdan geçer. Yani ''Ben Mü'minim' diyen insanların omuzlarına büyük yük düşüyor.Sorumluluk var. Mü'minler bu işi değiştirebilirler. Mü'minler bu anlayışı değiştirebilirler. Eğer mü'minler herkesin yaşadığı gibi yaşamaktan vazgeçerlerse hem zamanlar hem de mekanlar Allah'ın yarattığı fıtrat üzere tertemiz olarak bize tahsis edilir.

Allah (c.c.) şuur ve idrak ile yaşamayı bizlere nasip etsin.

Ya Rabbi..! Şu anda gaflete düşmüş olan insanları senin yoluna iletecek vesilelerle donat ki onlar bulundukları halden çıksınlar. Onlar kurtulsunlar. Amin...

Veda

Artık iş kalmadı yarenler bizde
Tökezliyor olduk yazıda düzde
Şairdik,hatiptik,yazardık sözde
Ekmeği yemeğe ağızda diş yok
Dedik ya efendim bizlerde iş yok

Sağ yanım titriyor,sol yanım tutmaz
Nabzım tekler durur,muntazam atmaz
Ayağım bir türlü ileri gitmez
Ağzım her an kuru,gözümde yaş yok
Artık bundan böyle bizlerde iş yok

Bir secdeye varsam başım dolanır
Ne yesem ne içsem,miğdem bulanır
Bütün dertler birbirine ulanır
Yuvamız da bomboş uçacak kuş yok
Hayra yorulacak hayal yok,düş yok

Yaşıtlarım birer birer ölüyor
Yeşil yaprak kara toprak oluyor
Azrail de baş ucumda soluyor
Üstüme dikmeye ağaç yok,taş yok
Arkamdan vermeye yemek yok,aş yok...

Osman Yüksel Serdengeçti

Tevazu

Emin Uzun

Tevazu; Alçak gönüllü olmak, Hakk'a boyun eğmek, hakkı kabul etmek demektir. Bir hâldir. İnsanın kendi içinde yenmişliğin ifadesi ve kibirden, gururdan vazgeçmenin adıdır. Tevazu; günümüzde önemini kaybetmiş en büyük erdemlerden biridir. Her iyiliğin anahtarıdır. Gösterişsiz olmaktır. Tevazu bir ahlaktır. Kimde olursa olsun sahibini mahcup etmez.

Tabiinden bir zat olan büyük alim *Hasan-i Basri*'ye göre tevazu; **Bir kimsenin evinden çıkıp giderken yolda rastladığı her müslümanı kendisinden üstün kabul etmesidir.**

Büyük sufi *Fudayl bin İyaz*'ın kendisi gibi muhaddis olan Şuayb bin Harb'e Kabe'yi tavaf ettikleri bir sırada şöyle söylemiştir: ,'Şuayb! Eğer bu yıl Hacca sen ve benden daha günahkar bir kimse gelmiştir diye düşünüyorsan bil ki bu çok fena bir zandır."

Dünya hayatında insanları süsleyen en mühim zinet tevazudur. Bu haslet kul olmanın gereğidir. Tevazu insanı hakikate alıştırır. Aynı zamanda onu derinleştirir ve yüceltir. Bir alimin dediği gibi: Sosyal hayata herkesin göreceği ve görüneceği mertebe denilen bir pencere vardır. Boyu kısa olanlar o pencereden görünebilmek için tekebbürle yükselirken, büyükler de tevazu ile eğilmek durumunda kalırlar.

Allah (c.c.) tevazuyu ilk olarak *Efendiler Efendisine* emretmektedir: ,' **Sana tabi olan mü'minlere alçak gönüllü davran!"** (Şuara Suresi 215) emrini alan Efendimiz (s.a.v.)
,'Allah (c.c.) bana , O kadar mütevazi olun ki kimse kimseye böbürlenmesin; kimse kimseye zulmetmesin!' diye emretti" buyurmuşlardır. (Müslim Cennet 64)

Abdullah bin Cübeyr (r.a.) anlatıyor: Birgün efendimiz (s.a.v) bir grup sahabeyle yolda yürürken onlardan birisi örtü ile Allah Rasulü'nü güneşten korumak istedi. Rasulullahh gölgeyi görünce başını kaldırdı ve bir kimsenin kendisine gölgelik yapmakta olduğunu gördü. Adam'a ,'Bırak!" dedi. Örtüyü alıp yere koydu ve **,' Bende sizin gibi bir insanım!"** buyurdu (Heysemi 9, 21).

Efendimiz (s.a.v.) Allah'ın Habibi ve insanların en şereflisi olmasına rağmen hiç kimsenin yapamayacağı kadar tevazu göstermiş, insanların arasında onlardan biri gibi yaşamıştır.

Hz. Abbas (r.a.) şöyle anlatır: Efendimiz (s.a.v)›e ‹› Ya Rasulallah! Kendiniz için bir taht edinip orada otursanız. Görüyorum ki halk sizi rahatsız ediyor›› dedim. Efendimiz (s.a.v.) şöyle buyurdu**: ,'Hayır! Allah beni içlerinden alıp huzura kavuşturuncaya kadar aralarında duracağım. Varsın ökçelerime bassınlar, elbisemi çekiştirsinler kaldırdıkları tozlat, beni rahatsız etsin!"** (İbn-i Sad 2; 193).

Medineli herhangi bir kişi, hatta bir köle bile Peygamberimiz (s.a.v)'in elinden tutar, onu istediği yere kadar götürür, meramını arz eder müşkülünü hallederdi. *Sevgili Peygamberimiz* Allahü Teala katındaki izzeti bilindiği sonsuz ilahi lutfa mazhar olduğu halde Sahabe-i Kiramdan dua isteyecek kadar mütevazi davranabilmişti.

Hz. Ömer şöyle anlatır; Peygamber (s.a.v.)›den umre yapmak için izin istedim. İzin verdi ve ‹› **Bizi duanda unutma sevgili kardeşim** ,' buyurdu. Rasulullah'ın bu sözüne karşılık bize dünyayı verselerdi bu kadar sevinmezdim (Ebu Davut, Vitir 23).

Efendimiz eşyasını kendisi taşır hiçkimseye yük olmak istemezdi. *Ebu Hureyre (r.a.)* şöyle bir hatıra anlatır: ‹›Birgün Efendimiz (s.a.v.)›le beraber çarşıya gitmiştim. Efendimiz oradan elbise satın aldı. Hemen koşarak onları elinden almak istedim. Bunun

üzerine , Bir kimsenin eşyasını kendisi taşıması daha uygundur. Anca taşımaktan aciz olursa müslüman kardeşi ona yardım eder. (Heysemi 5; 122)

Bu misaller onun yüksek tevazuundan bize akseden pırıltılardır. O anlattığımızdan daha yükseklerde daha ötelerdedir. Zira tevazu onun şiarıdır. Ümmetin vazifesi de onun izini takip etmek ve o nurlu yolda yürümek olmalıdır.

Peygamber Efendmiz (s.a.v)'in varisleri olan alimlerimiz de aynı yolu izlemiş bizlere yaşayarak tevazuyu öğretmişlerdir. İşte Seyyid Ahmet Rufai hazretleri talebelerine;

- İçinizde kim bende bir ayıp görüyorsa bildirsin,dedi. Müritleriden biri:

- Efendim, sizde büyük bir ayıp var, diye cevap verdi.

Ayıbını talebesine soracak kadar kendisini aşmış bir mütevazi insan hiç kızmadı, talebesi böyle söylüyor diye üzülmedi. Belki sadece ayıbından kurtulmak için sordu:

- Söyle kardeşşim o ayıbım nedir?

Talebe gözleri dolu dolu:

- Bizim gibilerin size talebe olması, dedi.

Bu söz gönlüne tesir etmiş, sohbette bulunan herkes ağlamaya başlamıştı. Ahmet Rufai Hazretleri de ağlıyordu. Bir ara sadece: ,'Ben sizin hizmetçinizim. Ben hepinizden aşağayım diyebildi.

Elini uzatarak gökteki yıldızları tutsan ve başın göğe değse bile,
sonunda sen yine yerdesin.

Elini uzatarak gökteki yıldızları tutsan ve başın göğe değse bile, sonunda sen yine yerdesin.

Şimdi Mevlana›nın Mesnevisinden bir hikaye ile tavazunun zıddı kibirli bir insanın gönül dünyasını nasıl alt üst ettiğini görmeye çalışalım. Kendini beğenmiş bir nahiv bilgini boğazdan karşıya geçmek için bir kayık kiraladı ve çalımla yerine oturdu. Kayıkçı olgun ve alçak gönüllü bir insandı. Hiç ses çıkarmadan küreklere asılıyor, yolcusunu sağ salim geçirmek ve üç beş kuruşu kazanmak istiyordu.

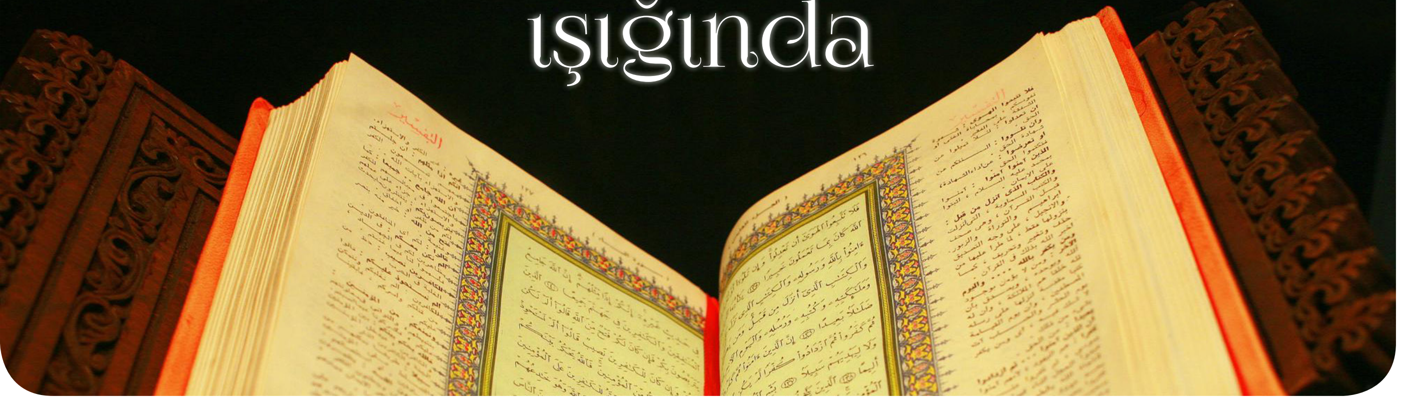
Denizin orta yerine geldikleri sırada Bilgin küçümser bir eda içinde , Sen hiç gramer okudun mu? Dil bilminden anlar mısın?' diye sordu. Kayıkcı ,Hayır efendim. Ben cahil bir kayıkçıyım. Dediğiniz şeylerden hiç anlamam' diye cevap verdi. ,Vah Vah!' dedi bilgin. ,Ömrünün yarısı boşa geçmiş!'

Belli bir zaman sonra rüzgar şiddetini arttırmaya, dalgalar büyümeye başladı. Denizde fırtına çıkmış, Bilgin korkmaya başlamıştı. Kayıkçı olağanüstü bir güçle kurtulmaya sağ salim karşı kıyıya geçmeye çalışıyordu. Gördü ki; artık kurtuluş yok. Bilgine döndü ve ,' Efendim yüzme bilir misiniz?" diye sordu. Bilgin korku içinde ,'Ne yazık ki bilmiyorum." diye inledi. O zaman kayıkçı:" **Vah vah! Şimdi ömrünün hepsi boşa gidecek. Keşke gramer bileceğinize benim gibi yüzme bilseydiniz de canınızı kurtarsaydınız.'**' diye cevap verdi

Bir insan hayatında kibre yer verirse hayat ona zindan olur. Günah işleyen tevbe ederse Allah affeder. Fakat ibadet eden, ucba kibra kapılabilir. Buna bin tevbe yetmez. Hz. İsa zamanında bir günahkar vardı. Bir abid de ibadetiyle şöhret bulmuştu. Günahkar bu abidin yanından geçerken ,'Gideyim şu abidin yanına oturayım. Belki Allah beni onun hürmetine affeder." diye düşündü. Gidip abidin yanına oturdu. Abid ise üzerinde bulutun gölgelendiği bir zat olduğu için böbürlenip ,'Bu fasık benimle oturamaz" diyerek ondan yüzünü çevirdi. Yüz bulamayan fasık da çekip gitti. Fakat abidin üstündeki bulut, fasıklar beraber gitti.

Allah (c.c.) zamanın peygamberine ,'İnsanlara niyetlerine göre muamele ederim. Fasıkın günahlarını onun bu iyi niyetinden dolayı affettim. Abidin ibadetlerini de kibri sebebiyle yok ettim!" diye vahyetti.

Hülasa; İnsan hayatını tevazu merdivenine dayamalı, hergün birer basamak yükselerek Allah katında gerçek kulluğa ermelidir.

AYET 1:

"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder kötülükten sakındırırlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler ve Allah'a ve Resûlü'ne itaat ederler. İşte Allah'ın kendilerine rahmet edeceği bunlardır. Şüphesiz Allah üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe Suresi, 71)

Açıklaması:

Bu ayette Allah, tüm müminlerin birbirlerinin dostu ve yardımcısı olduğunu, kadın ve erkek tüm müminlerin iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmakla yükümlü olduklarını bildirmektedir.

İman edenlerin en önemli ibadetlerinden biri tebliğdir, yani insanları doğru yola çağırmak, iyiliği tavsiye edip kötülükten sakındırmak, onları Kuran ahlakına davet etmektir. Bu ibadet, müminlerin günlük hayatlarının ayrılmaz bir parçasıdır. Müminler, sözleriyle ve davranışlarıyla yaşamlarının her anında Allah'ın bildirdiği din ahlakını birbirlerine ve diğer insanlara anlatmakla ve İslam ahlakını temsil etmekle yükümlüdürler. Ayetin devamında müminlerin Allah'ın farz kıldığı namaz, zekat gibi ibadetleri yerine getirdikleri bildirilirken, Allah'a ve elçilere uymanın önemine de dikkat çekilmektedir.

İman sahibi bir insanın en belirgin özelliklerinden biri ibadetlerine gösterdiği titizliktir. Allah'ın farz kıldığı namaz, oruç, zekat gibi ibadetlerini yaşamı boyunca şevkle sürdürür. Örneğin 5 vakit namaz, müminlere hayatları boyunca sürdürmeleri emredilen, vakitleri belirlenmiş bir ibadettir. Bu ibadet, müminin bilincini ve iradesini canlı tutar, sürekli olarak Allah'a yönelip dönmesini sağlar ve Rabbimiz'in emirleri doğrultusunda bir yaşam sürdürmesine yardımcı olur.

Allah bu ayette ayrıca müminlere rahmet edeceğini vaat etmektedir. Müminler, daima Yüce Allah'a güvenen, hep O'na yönelip dönen, sürekli O'nu razı etmeyi düşünen, ibadetlerini yerine getiren ve Kuran ahlakından asla taviz vermeyen insanlardır, bu nedenle Allah'ın hiç bitmeyen rahmeti, fazlı, koruması ve sevgisi hep onların üzerindedir. Her türlü eksiklikten münezzeh olan Allah'ın sonsuz rahmetinin ve sevgisinin hep kendi üzerinde olduğunu bilmek, Allah'ın cennetiyle mükafatlandırılmayı ummak ise, müminin kalbine büyük bir ferahlık ve huzur verir.

AYET 2:

„Siz, insanlara iyiliği emrederken, kendinizi unutuyor musunuz? Oysa siz kitabı okuyorsunuz. Yine de akıllanmayacak mısınız? (Bakara Suresi, 44)"

Allah ayette Kuran'ı okuyan, doğruyu-yanlışı bilen ve başkalarına iyiliği emreden ancak yaptıkları hatırlatmaları kendileri uygulamayan gaflet içindeki kişileri uyarmaktadır.

Allah Kuran'da müminlere birbirlerine iyiliği emredip, kötülükten men etmelerini öğütlemiştir. Bu, Allah'ın beğendiği bir tavırdır. Fakat asıl önemli olan kişinin başkalarına hatırlattığı konulara kendisinin de dikkat etmesi ve onlara kendi tavırlarıyla ve ahlakıyla örnek olabilmesidir. Çünkü eğer kişi yapılan bir tavrın yanlış olduğunu biliyor ve bundan rahatsızlık duyuyorsa, bu durumda kendisi de bu yanlıştan kurtulmakla ve doğru olanı uygulamakla sorumludur. Aksi takdirde başkalarına yaptığı uyarılar ahirette kendi aleyhinde olacak bir tavır olarak karşısına çıkabilir.

Bir hatayı, başkasını uyaracak kadar iyi teşhis

edebilen bir kişinin, aynı hatayı kendi nefsinde teşhis edememesi gibi bir durum mümkün değildir. Elbette ki kişi kendi hata ve günahının da farkındadır. Dolayısıyla kişinin kendindeki hatayı görmezlikten gelmesi gaflet ve samimiyetsizlik içinde olduğunu gösterir. Örneğin yalancı birinin insanları doğruluğa; riyakar birinin insanları samimiyete, namaz kılmayan birinin insanları namaza davet etmesi büyük bir samimiyetsizlik ve ikiyüzlülük örneğidir. Ayetin sonunda bu tür kişiler, **"yine de akıllanmayacak mısınız"** şeklinde uyarılarak, bu kişilerin yaptıkları hatırlatmaları önce kendilerinin uygulamaları gerektiği anlaşılmaktadır.

Kendinde olan bir hatayı başka bir mümin kardeşinde de gördüğünde yapılabilecek en güzel ve samimi hareket, ona önce kendisinde de aynı hatanın olduğunu söylemek ve bu konuda sürekli birbirlerine hatırlatma yaparak, ortak hatalarını düzeltmede birbirlerini takip ve teşvik etmektir.

Hayatımızda hangisi daha öncelikli?

Bir genç cep telefonunu Kur'an'ın yanında unutup evden çıkıyor. Bu vesileyle Kur'an ve cep telefonu birlikte sohbet etme fırsatı yakalıyorlar ve son derece çarpıcı bir diyalog peyda oluyor.

Cep telefonu:
İlk defa beni unuttu.
Kur'an:
Beni her zaman unutuyor.
Cep telefonu:
Ben her zaman onunla konuşuyorum. O da benimle konuşuyor.
Kur'an:
Ben her zaman onunla konuşuyorum, ama o beni dinlemiyor.
Cep telefonu:
Ben mesaj gönderme ve mesaj alma özelliğine sahibim.
Kur'an:
Ben tamamen mesaj ve müjdelere sahibim. Güzel müjdeler verdim. Ama o yine beni unutuyor.
Cep telefonu:
Benden insan beynine zarar verebilecek bir çok dalgalar yayılmakta. Buna rağmen beni terk etmiyor.
Kur'an:
– Ben, ruhların, canların ve bedenlerin tabibi, dermanı ve şifasıyım. Yine de o benden kaçıyor.
Cep telefonu:
Bende bulunan özellikleri arkadaşlarına anlatıp övünüyor.
Kur'an:
Bütün güzelliklerin kaynağı benim. Ama o arkadaşları yanında benden söz etmekten çekiniyor.

Bu arada genç içeri giriyor ve cep telefonunu alıyor.

Cep telefonu:
İzninle. Beni almaya gelmiş. Bensiz kalamaz demiştim sana...!

İbrahim Kızıltepe

Bismihi
Nifak-Münafık

Hastalıkların ağırlarından belkide en ağırı, Cehennemin en derinlikleri münafıkları beklemekte. Ne olduğu belli olmayan, Müslümanların yanında Müslüman, Onlardan uzaklaştımı tamamen farklı bir insan. Hesabı zor, derdi büyük, ne yaptığının farkında ama hakikati göremiyor, hep şeytan›ın yolunu verdiği vesveseyi takip ediyor. Allah cc bizleri Münafıklıktan korusun. Amin.

Nasıl kötü bir karakter ki, hiç gönlü rahatsız olmadan Müslümanların arkasından işler çeviriyor. Ne sözünde duruyor, ne emaneti muhafaza ediyor ve hepte yalan konuşuyor. İşin vahametini Hz. Ömer (r.a.) gözümüzün önüne serince duruma daha ciddi bakmak zorunda hissediyoruz kendimizi. Koca Hz. Ömer, Peygamber Efendimiz (s.a.v) in sırdaşı Hz. Huzeyfe (r.a.)'a „Ya, Huzeyfe benim ismim Münafıklar listesinde varmı?" diye sorması, bizi ney yapacağımızı şaşırmamıza sebep oluyor. Herkez bu soruyu kendisine sorması lazım"bende münafıkların listesindemiyim acaba???" Dikkat edilmesi, iyi tahkik edilmesi gereken bir durum. Münafık nelerden hoşlanmaz bunların tesbit edilip, her kişi kendisini teste tabi tutması ve bunun neticesinde o eylemleri bir bir hayata geçirmesi gerek. Bir misal ; Münafıkların çok zorlandığ ibadet yatsı ve sabah namazlarını camide cemaat ile kılmakmı! Tamda burdan başlamalı, kendisi için, mesela yalanı çok mu kullanıyor, az ve öz konuşmalı. Mesela; sözünde durmakta zorlanıyormu, gayret etmeli ve dakiklikte onu kimse geçememeli. Mesela; emanet konusunda çok daha dikkatli olmalı. İşte hep beraber bu nifak ile alakalı ne kadar tehlike varsa üzerimizde onlarla ilgili büyük bir çalışma başlamalıyız. Ebedi Âlemde zorluklar ile karşılaşmamak istiyorsak, bu geçici dünya hayatında dimdik durmayı bilmeliyiz. Rabbimizin emrettiği şekilde bir hayat yaşamak zorundayız. Rabbim, bizi nefsimizle baş başa bırakmasın. Âmin

Bazı Ayet, Hadis ve büyüklerin sözleri!

Cenâb-ı Hak buyuruyor:
"Onlara: Yeryüzünde fesat çıkarmayın, denildiği zaman, "Biz ancak ıslah edicileriz" derler. Şunu bilin ki, onlar bozguncuların ta kendileridir, lâkin anlamazlar. Onlara: İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin, denildiği vakit "Biz hiç, sefihlerin (akılsız ve ahmak kişilerin) iman ettikleri gibi iman eder miyiz!" derler. Biliniz ki, sefihler ancak kendileridir, fakat bunu bilmezler (veya bilmezlikten gelirler). (Bu münafıklar) müminlerle karşılaştıkları vakit "(Biz de) iman ettik" derler. (Kendilerini saptıran) şeytanları ile başbaşa kaldıklarında ise: Biz sizinle beraberiz, biz onlarla (müminlerle) sadece alay ediyoruz, derler."
(Bakara, 11-14)

Cenâb-ı Hak buyuruyor:

"Onları gördüğün zaman kalıpları hoşuna gider. Konuşurlarsa sözlerini dinlersin. Onlar sanki duvara dayanmışkeresteler gibidirler. Her gürültüyü kendi aleyhlerine zannederler. Onlar düşmandır. Onlardan sakın! Allah onları kahretsin nasıl da haktan döndürülüyorlar?"

(Münâfikûn, 4)

Rasûlullah (sav) buyuruyor:
"Dört vasıf vardır ki, bunlar kimde bulunursa, o kişi tam münâfık olur. Kimde de bu vasıflardan biri bulunursa, onu terk edinceye kadar o kişide münâfıklıktan bir sıfat kalmış olur: Kendisine bir şey emânet edildiği zaman ona ihânet eder. Konuştuğunda yalan söyler. Söz verince sözünden döner. Düşmanlıkta haddi aşar, haksızlık yapar."
(Buhârî, Îmân 24, Mezâlim 17; Müslim, Îmân 106)

Ebû Hüreyre (ra)'dan rivayet edildiğine göre, Rasûlullah (sav) şöyle buyurdu:
"Münafıklara sabah ve yatsı namazından daha ağır gelen hiçbir namaz yoktur. İnsanlar bu iki namazda ne kadar çok ecir ve sevap olduğunu bilselerdi, emekleyerek de olsa cemaate gelirlerdi." (Buhârî, Mevâkît 20, Ezân 34; Müslim, Mesâcid 252. Ebû Dâvûd, Salât 47; Nesâî, İmâmet 45; İbni Mâce, Mesâcid 18)

"Münafıkların durumu tıpkı şeytanın durumu gibidir. Şeytan insana «İnkâr et» der. İnsan inkâr edince de: «Ben senden uzağım, ben âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım» der." (Haşr, 16)
(Hâkim, II, 526/3801)

Rasûlullah (sav) Efendimiz, ashâbına da hep âhireti hatırlatır ve oraya hazırlanmalarını tavsiye ederdi. Vahiy kâtiplerinden olan Hanzala (ra) şöyle anlatır:
Bir gün Hz. Ebû Bekir (ra) beni (ağlarken) gördü ve:
"-Neyin var ey Hanzala?" diye sordu. Ben de büyük bir teessür ve endişe içinde:
"-Hanzala münâfık oldu!" dedim.
"-Sübhânallah! Sen ne söylüyorsun!?" deyince:
"-Biz, Rasûlullah (sav)'in yanında iken öyle bir hâle geliyoruz ki, bize Cennet ve Cehennem'i hatırlatarak öğüt verdiğinde, âdeta Cenâb-ı Hakk'ı, Cennet ve Cehennem'i gözümüzle görüyormuş gibi oluyoruz. Rasûlullah (sav)'in huzûr-i âlîlerinden çıkıp çoluk-çocuğumuz ve dünyevî maîşetimizle meşgul olmaya dalınca, içinde bulunduğumuz hissiyâtın çoğunu kaybediyor, Efendimiz'in nasihatlerini unutuyoruz." dedim.

Hz. Ebû Bekir (ra):
"-Vallâhi, buna benzer hâller bizde de oluyor." dedi. Bunun üzerine ikimiz kalkıp doğru Rasûlullah (sav) Efendimiz'in huzûruna vardık ve durumu kendisine arz ettik. Allah Rasûlü (sav) Efendimiz şöyle buyurdular:
"-Canım kudret elinde olan Allâh'a yemin ederim ki, siz benim yanımdaki ve zikir esnâsındaki hâlinizi devamlı muhâfaza edebilseydiniz; melekler, yataklarınızın üzerinde ve yollarda (yani gece gündüz) sizinle musâfaha eder, sizi tebrik ederlerdi. (Üç defa tekrarlayarak):
Ey Hanzala! Bâzen öyle, bâzen de böyle olur!"
(Müslim, Tevbe, 12-13)

Rasûlullah (sav) buyurdular:
"Kur'an okuyan mü'min portakal gibidir: Kokusu hoş, tadı güzeldir. Kur'an okumayan mü'min hurma gibidir: Kokusu yoktur, tadı ise güzeldir. Kur'an okuyan münâfık fesleğen gibidir: Kokusu hoş fakat tadı acıdır. Kur'an okumayan münâfık Ebû Cehil karpuzu gibidir: Kokusu yoktur ve tadı da acıdır."
(Buhârî, Et'ime 30 Fezâilü'l-Kur'ân 17, Tevhîd 36; Müslim, Müsâfirin 243.)

- Münafık, nasihati bir aşağlama olarak görür.(Noumam Ali Khan)

- İki kişi darıldıktan sonra birbirinin ayıplarını açığa vurmak, münafıklık alametidir.(imam Şafii k.s.)

- Mesciddeki münafık, kafesteki kuş gibidir, kafesin kapısı açılınca kuş uçar, kaçar.(imam Gazali k.s.)

Tûfânı ile Yeryüzü Küfürden Temizlenen

HAZRET-İ NÛH

-aleyhisselâm-

Peygamberler Tarihi -5-

Hz Nuh'un hayatı

Hz. İdris göğe çekilmeden önce halkı aydınlatmaları için ümmetinden bazı din alimlerini görevlendirmişti. Bu alimler vefat ettikten sonra, insanlar onları hayırla anmak ve hatıralarını yaşatmak için heykellerini yapmaya karar verdiler. Bunun üzerine Vedd, Suva, Yegüs, Yeük, Nesr adlı bu çok kıymetli kişilerin heykelleri yapıldı.

Bu heykellerin etrafında, toplanıyor, onların nasihatlerini hatırlıyor ve gösterdikleri doğru yoldan ayrılmamaya çalışıyorlardı. Önceleri iyi niyetle yapılan bu hareketler, ileriki zamanlarda, yanlış sonuçlar vermeye başladı. Çünkü bu heykellerin dikiliş gayesini hatırlamayan, bilmeyen insanlar, zamanla bunlara tapmaya başladı. Artık insanlar Allah'a ibadetten uzaklaşıp, kendi elleriyle yaptıkları, tahtadan, tunçtan, çamurdan heykellere tapıyorlardı.

Bunun üzerine Yüce Allah Hz. Nuh'u kırk yaşındayken peygamberlikle görevlendirdi. Hz. Nuh Mezopotamya'da bugünkü Küfe şehrinin bulunduğu yerde yaşıyordu. Hz. İdris'in torunuydu. Peygamberlik görevini alınca önce halkı tek tek gizliden gizliye davete başladı. Belli bir müddet sonra ise davetini açıktan açığa yapmaya başladı.

- Ey kavmim Allah'a ibadet edin. Ondan başka ilahınız yoktur. İyi yürekli, temiz ve güzel ahlaklı olanlar, bu davete evet demişlerdi. Bunların çoğunluğunu yoksul kimseler oluşturuyordu.

Zengin kibirli zalim kötü huylu kimseler ise putperestlikte ısrar ediyor, üstelik, Nuh aleyhisselam'a ağır hakaretlerde bulunuyorlardı. Onlar Hz. Nuh'u dinlememek için, kulaklarını tıkıyor, yüzünü görmemek içinde elbiseleriyle başlarını örtüyorlardı. Putperestler, Hz. Nuh'a inananların azda olsa artmaya başladığını görünce bu gidişe engel olmak için, müminlerle alay etmeye onları küçük düşürücü, kötü davranışlarda bulunmaya başladılar. Halbuki Hz. Nuh ve müminler onların kötü davranışlarını sabırla karşılıyorlardı.

- Ben size, gönderilmis güvenilir bir peygamberim. Allah'tan başkasına kulluk etmeyin. Yoksa sizi mahvedecek günün azabından korkuyorum.
Putperestler ise ona şöyle karşılık veriyorlardı:

- Ey Nuh sen peygamber olduğunu iddia ediyorsun. Halbuki sende bizim gibi bir insansın. Bir insan nasıl peygamber olur. Üstelik senin yanında olanlar, aşağı tabakadan, fakir ve yoksul insanlar. Eğer davanda haklı olsa idin, bizim gibi akıllı ve zengin insanlarda, sana tabi olurdu. Senin bizden ne gibi üstün bir tarafın varki sana uyalım.

- Benden önce gelen peygamberler, birer insan oldugu gibi, bende bir insanım. Çünkü insanlara ancak benim gibi bir insan klavuzluk yapabilir. Bana inanan kimselerin, fakir olmaları davamın doğrulugunu gölgeleyemez. Yüce Allah insanların soyuna sopuna, zenginliğine fakirliğine bakmaz. Allah insanların dindarlığına kalbindeki Allah korkusuna bakar. Putperestler; Hz. Nuh'un servet sahibi olmak niyetiyle, böyle davrandığını iddia ettikleri zaman, onlara: „Ben Allah'ın bana verdigi görev karşılığında hiç bir maddi menfaat beklemiyorum. Benim tüm çabam, sizin Dünya ve Ahiret mutluluğunuz içindir» diye cevap veriyordu.

Hz. Nuh'a inanmayan putperestler, başvurdukları bütün metodların, sonuçsuz kaldığını

görünce, sinsi taktiklere başvurmayı denediler.

- Ey Nuh sen yanındaki fakirleri yanından kov ve uzaklaştırki bizler sana itaat edelim. Cünkü biz onlarla bir araya gelemeyiz.

Ancak Hz. Nuh onların bu teklifini geri çevirdi.

- Ben onları asla kovamam. Yüce Allah'a inanan herkes birbirinin kardeşidir. Şunu iyi biliniz ki, sizlerin hepinizi şu halinizle, onların bir tekine bile tercih etmem. Yoksa Yüce Allah'ın azabından beni kim kurtarır.

Bu sözler üzerine putperestler iyice kızdılar. Hatta Hz. Nuh'u tehdit ettiler.

- Eğer davandan vazgeçmezsen, seni asla yaşatmayız.

Sinsi planlarının başarısızlıkla sonuçlandığını gören putperestler, müminlere işkence ve zulüme başladılar. Bunun üzerine Yüce Allah ceza olarak onlara 40 sene yağmur yağdırmadı. Bu yüzden bütün malları bağları bahçeleri, hayvanları telef oldu. Can derdine düşüp müminlerle uğraşmaz oldular.

Hz. Nuh putperestlerin, bütün bu olanlardan bir ders alıp belki bundan sonra yola gelebileceklerini düşündü. Ve bu nedenle onları yeniden Allah yoluna davet etti.

- Ey kavmim, başınıza gelen bütün bu belalar, işlediğiniz günahlar ve kusurlar yüzündendir. Allah'a ibadeti terkedip, putlara tapmakla, Yüce Allah'ı gazaplandırdınız. Eğer daha büyük belalara uğramak istemiyorsanız, hepimizi yaratan Yüce Allah'a iman ediniz.

Bütün bu olanlardan ders alıp imana gelecekleri yerde, iyice kuduran putperestler, çok ağır konuşmaya başladılar.

- Yeter artık sabrımızı taşırıyorsun. Bizi tehdit edip duruyorsun. Eger söylediklerin doğru ise, getir şu belaları yağdırda görelim.

- Ey kavmim azabı ben degil, bütün alemlerin yaratıcısı olan Yüce Allah verir. Başınıza bir felaket geldiğinde, kurtulmak için neyinize güveniyorsunuz? Kaçıp kurtulacak yeriniz varmı?

Kaçacağınız her yer Allah'ın mülküdür. Eğer Allah azabın gelmesine hükmetmişse, bilinki ondan kurtuluşunuz olmaz. Hiç bir kuvet o azabı geri çeviremez. Hz. Nuh tam 950 yıl kavmi için çırpınıp onların Allah'a iman etmesi için çabalayıp durmuştu. Artık yapabilecek fazla bir şey yoktu. Azabı kendileri istemişti.

- Ya Rabbi yıllardır onları doğru yola davet ettim. Ama beni hiç dinlemediler. Beni dinlememek için kulaklarını tıkadılar. Fakirleri küçük görüp büyüklük taslayan bu zalim topluluğa yenik düştüm. Aramızdaki hükmü sen ver. Eğer onları sağ bırakırsan puta tapmaya devam edecekleri gibi sana inananlarıda yoldan çıkaracaklar. Mü´minleri sen koru ve onlara merhamet et.

Hz. Nuh'un duası üzerine Yüce Allah ona şöyle buyurdu.

- Ey Nuh, sana vahyedecegimiz, şekilde bir gemi yap. Sonra yer ile gök birbirine karışıp, zalimler helak 0lurken, sakın onlara acıyıp benden bir istekte bulunma. Çünkü onlar bu azabı hakettiler.

Hz. Nuh, Yüce Allah'ın yardımı ile büyük bir geminin yapımına başladı. Geminin nasıl yapılacağı Cebrail aleyhisselam tarafından tarif ediliyordu. Hz. Nuh ve mü´minlerde o tarife göre hareket ediyorlardı. Onları gören putperestlerde alay etmekten geri kalmıyorlardı. Günler aylar böyle geçtikten sonra gemi bitmek üzereydi. Yüce Allah, Hz. Nuh'a, geminin bitiminden sonra büyük bir tufanın başlayacağını, haber vermişti. Ayrıca imin edenlerle, ailelerini ve birde her hayvandan bir çiftin gemiye alınmasını emretmişti. Bütün hazırlıklar bitince mü´minler gemiye bindiler. Hayvanlarda gemiye yüklenmişti. Tufanın belirtileri görülmeye başladı. Hz. Nuh'un karısı ile bir oğlu kafirlerle birlik olup gemiye binmemişti. Nuh aleyhisselam babalık ve peygamberlik şefkati ile belki son anda imana gelirler düşüncesiyle, oğluna seslendi.

- Ey oğul, gel bizimle beraber ol. Kafirlerle birlik olma. Bu sırada gökyüzünü kaplayan kara bulutlardan yağmurlar ile yerlerden kabarıp fışkıran sular birleşerek, önce dereler, sonrada kocaman nehirler meydana getiriyordu. Nehirlerinde birleşmesiyle oluşan gölcükler ve göllerde gittikçe yükseliyor korkunç bir hızla her tarafı kaplıyordu. Hz. Nuh'un oğlu babasının teklifini reddedip küfüründe ısrar ediyor, bu olayların her zaman olduğu gibi meydana gelen normal mevsim yağışlarından biri gibi görüyordu. Fırtınalar, koca dalgalar oluşturuyor, bu dev dalgalarda kafirleri yutuyordu. Bütün bunlara rağmen onlar hala iman etmiyor, dağlara yüksek yerlere çıkarak bu tufandan, kurtulabileceklerini sanıyorlardı. Bu sırada Hz. Nuh'un oğluda, dalgalardan kurtulmak için, hızla dağa doğru tırmanıyordu. Kafirlerin çoğu boğulup gitmişti.

Hz. Nuh'un oğluna yalvarışları fayda etmemişti. Oğlu ile son bir defa göz göze geldikten sonra, dev bir dalga oğlunu alıp yutmuştu. O da diğer imansızlar gibi boğulup gitmişti.

Tevekkül içinde, ilahi adaleti izleyen mü´minler Nuh'un gemisinde, Hz. Nuh ile birlikte, günlerini hamd ve şükürler içinde geçiriyorlardı.

Gemi ise dağlar büyüklügündeki dalgalar arasında bir fındık kabuğu gibi dalgalanıp duruyordu. Nihayet mü´minlerin sabrı sona ermişti. Yüce Allah'ın dilemesiyle yağmurlar durup yerden fışkıran sular çekilmeye başlamıştı. En yüksek dağları dahi kaplayan, azgın dalgalar, tek bir putperest bırakmadıktan sonra, gerisin geriye çekilmiş, dev dalgalar durulmuş, sular ise gittikçe alçalmaya başlamıştı.

Nuh'un gemisi, musul yakınlarında Cudi adındaki bir dağın tepesine oturmuştu. Karalar iyice kuruyup, yaşamaya elverişli hale gelince, Hz. Nuh ile mü´minler, Yüce Allah'ın izniyle, 10 Muharrem günü gemiden indiler. Şükran borcu olarak oruç tuttular.

Gemideki yiyecek ve içeceklerden artan malzemeleri birbirine katarak, Aşure adlanan bir yemek yaptılar.

Tufandan sonra, 60 yıl daha yaşayan Hz. Nuh, vefat etmiştir. Çok şükreden Hz. Nuh buyüzden Kur´an- ı Kerim de´ Abden Şekura´ diye adlandırılmıştı.

Osmanlı'da Edep ve Zerafet

1. Bir evin penceresinin önünde **sarı çiçek** varsa '' Bu evde hasta var.. Evin önünde hatta bu sokakta gürültü yapma...'' anlamına gelirdi.

2. Aynı pencerenin önünde **kırmızı çiçek** varsa '' Bu evde evlenme çağına gelmiş, bekar bir kız var... Evin önünden geçerken konuşmalarına dikkat et ve küfür etme...'' anlamına gelirdi.

3. Kız istemeye gelindiğinde damat adayının namaz kılıp kılmadığını anlamak için pantolonunun **diz izine** bakılırdı.

4. Kahve ikram edildiği vakit **yanında su gelirdi**. Şayet misafir toksa önce kahveyi alır, açsa suyu alırdı. Ona göre ya yemek sofrası hazırlanır ya da meyve ikram edilirdi. Böylelikle misafiri rencide etmeden çok nazik bir şekilde aç olup olmadığı anlaşılırdı. Günümüzde kahveyle beraber suyun ikram edilmesi o dönemlerden kalma bir gelenektir.

5. Kapıların üstünde her daim **iki tokmak** vardı. Biri kalın diğeri ince. Gelen bayansa kapıyı ince tokmakla, gelen erkekse kapıyı kalın tokmakla vururdu. Böylelikle evin hanımı gelen misafire göre ya üstüne çeki düzen verip kapıyı öyle açar ya da ev haliyle açardı.

6. Peygamber efendimiz (s.a.v.)'in 63 yaşında vefatından sebep, 63 yaşını geçmiş olan büyüklerimiz yaşları sorulduğunda üzgün bir şekilde **''Haddi aştık**.'' derlerdi. Rasulullah'a olan saygılarını bu şekilde gösterirlerdi.

7. Cuma namazı vaktinde esnaf -kuyumcular dahil- camiye **kapıya kilit vurmadan** giderlerdi. ''Allah'a emanet derlerdi.'' Herkesin gözü tok olduğundan kimse bir diğerinin malına göz koymazdı.

8. Fitre, zekat **Ramazan ayında önce**, yani Şaban ayında verilirdi. Fakir fukara mübarek Ramazan ayına erzaksız girmesin diye.

Cemiyet
Balık Festivali

Kaynakca

Emin Uzun:
- https://drscdn.500px.org/photo/94177085/m%3D2048/230597ad865afa9e3303f116f8 3d1757

Yusuf Kırbıyık:
- http://suffagah.com/wp-content/uploads/2015/07/dua.jpg
- http://i.hizliresim.com/A0nlvz.png

Sezai Çabuk:
- https://wordsbyrobin.files.wordpress.com/2014/04/key-in-door.jpg

Ibrahim Kızıltepe:
- http://www.nurpenceresi.com/sites/default/files/1653.jpg
- http://www.arastiralim.net/ilk/wp-content/uploads/2011/04/Fetih-Sanca%C4%9F%C4%B1.jpg

Nafile Namazlar:
- http://www.freepik.com/free-vector/sale-ribbon-vector_710857.htm
- http://www.nazlim.net/wp-content/uploads/2015/01/mevlid-kandili-nasil-ibadet-edilir.jpg

Âdem Saraç:
- http://www.yeniumit.com.tr/img/konu/xl.jpg
- http://www.arastiralim.net/ilk/wp-content/uploads/2011/04/Fetih-Sanca%C4%9F%C4%B1.jpg
- http://wfiles.brothersoft.com/m/mco_beautiful_journey_7_56363-1600x1200.jpg

M. Yaşar Kandemir:
- http://www.yeniumit.com.tr/img/konu/xl/tasavvufun-merkez-konulari.jpg

Hanedan-i Ali Osman:
- http://www.yeniumit.com.tr/img/konu/xl/sianin-ehli-sunnete-muhalif-bazi-fikhi-gorusleri-109.jpg
- http://www.devletialiyyei.com/wp-content/uploads/2012/12/SULTAN-II.MURAD_.jpg

Fıkıh köşesi:
- http://kurandan.org/wp-content/uploads/2015/10/dua.jpg

Peygamberler Tarihi:
- https://thehumblei.files.wordpress.com/2013/03/noahs-ark.jpg
- http://data.hdwallpapers.im/nature_flowers_life_vase_glass_petals_colors_window_curtain_room_photography_water_sunlight_magazine.jpg

Bir Sayı Bir Şair:
- http://3.bp.blogspot.com/-iQ9CVXIbjxs/VEG_j4PnK9I/AAAAAAAACGo/qd_rja14xdM/s1600/577250_557886017580851_1709674682_n.png
- http://notesmediainc.com/wp-content/uploads/2015/01/greeting-card-birthday-card-to-daughter-walter-shea-romantic-birthday-funny-card-valentine-day-poems-strange-birthday-cards-happy-birthday-love-poem-backgrounds-60th-birthday-greetings-romantic-and-cu.jpg

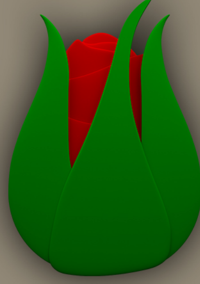
Salih Dülger:
- http://www.islamveihsan.com/wp-content/uploads/2014/03/at-dawn6.jpg
- http://www.freepik.com/free-vector/variety-of-ornamental-decorations_765919.htm

Mezhepler Tarihi:
- http://www.turkcebilgi.com/hanefi_mezhebi
- http://www.internethaber.com/images/other/dua-namaz-teravih-namazi.jpg
- http://www.freepik.com/free-vector/autumn-park-scene_802076.htm

Islamla Şereflenenler:
- https://tr.wikipedia.org/wiki/Malcolm_X

Tomurcuk Dergimizin Web Sitesi açıldı...

www.tomurcuk-dergisi.com

ANA SAYFA | DERGİMİZ | YAZARLARIMIZ | İLETİŞİM

Search

İki Aylık Mecmua — Her Tomurcuk bir başlangıçtır...

TOMURCUK

Yeni eklenenler

05 Aralık 2015 yazar Âdem SARAÇ

Mekke Fethi Çerçeveli Gönüllerin Fethi

Rasûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem ferman buyurdular; "Allah'a ve Âhiret gününe îmân edenler, Ramazan'da Medine'de olsunlar!" ...

» devamı

08 Aralık 2015 yazar Salih DÜLGER

Salih Hocam'la Sabah Sohbetleri

Muhterem Kardeşler, Bir cümle var. Arapçada söyleniyor. Muhtemelen Kelam-ı Kibar. Şöyle ki: '' Bir yerin şerefi, o'nun içinde yaşayanın şerefinden kaynaklanır.'' ...

» devamı

Bir Ayet

Cenâb-ı Hak buyuruyor:
"Andolsun ki, Rasûlullah, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için güzel bir örnektir."
(Ahzâb, 21)

Bir Hadis

Rasûlullah (sav) buyurdular:
"Allah çocukça (lâubâlî) davranışları olmayan, hayra yönelip hevâ ve hevesi terk eden vakar sahibi olgun genci sever."
(Ahmed, IV, 151)

Esma-ül Hüsna

el-Muhyî:
Can bağışlayan, sağlık veren, dirilten, kalpleri dalâletten kurtarıp, iman ve zikirle dirilten, hayat veren demektir.

Tomurcuk © 2015

Sosyal medyadan bizleri takip edin...

